

Vienoti Kristus
cerībā

Adventes Vēstis

2018. gada septembris, #9 (272)

TĒMA:
DRAUDZES SIRDS

MĒS
NEDRĪKSTAM
ZAUDĒT LAIKU:
MISIJA ZAMBIJĀ II

INTERVIJAS
AR MŪSU
ABSOLVENTIEM

JAUNIEŠI:
PIEDZĪVOT
DEBESIS. IMPACT

INTERVIJA:
INGA ŠĻAKOTA

PSALMI 117-119

Teiciet To Kungu

Teiciet To Kungu, visas tautas!
Vējiēt Viņu, visas tautas!
Varenības Viņa žēlastība valda
pār zemi, un Tā Kunga uzticība paliek
pārlūpa!

am Kungam uzvaras priekā

Teiciet To Kungu, jo Viņš ir
mīlīgs un Viņa žēlastība paliek

lai saka Israēls: „Tiešām, Viņa
žēlastība paliek mūžīgi!”

lai saka arī Ārona nams: „Tiešām, Viņa
žēlastība paliek mūžīgi!”

lai saka visi, kas bīstas To Kungu:
„Tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!”

lēs un nomāktības bēdās es piesaucu
To Kungu, un Viņš paklausīja un mani
atbaidīja.

es Kungs ir ar mani, es nebīstos nenieka.
To cilvēki man darīs?

es Kungs ir ar mani, lai man palīdzētu;
patērēt es droši noskatīšos uz saviem ienaid-
niekiem, gaviļēdams uzvaras priekā.

patērēt ir palauties uz To Kungu nekā cerēt
uz cilvēkiem!

patērēt ir palauties uz To Kungu nekā cerēt
uz cilvēkiem!

patērēt ir palauties uz To Kungu nekā cerēt
uz cilvēkiem!

patērēt ir palauties uz To Kungu nekā cerēt
uz cilvēkiem!

patērēt ir palauties uz To Kungu nekā cerēt
uz cilvēkiem!

18 Tas Kungs mani gan smagi pārmācīja, bet
tomēr nenodeva nāvei.

19 Atdariet man taisnības vārtus, es ieiešu pa
tiem un pateikšos Tam Kungam!

20 Šie ir taisnības vārti, taisnie pa tiem ieies.

21 Es pateicos Tev, ka Tu mani paklausīji un
esi mans glābējs.

22 Akmens, ko namdari nometuši pie malas,
ir kļuvis par stūra akmeni.

23 Tas ir Tā Kunga darbs, un tas ir brīnums
mūsu acīs.

24 Šī ir tā diena, ko Tas Kungs devis:
priecāsimies un liksosimies šinī dienā!

25 Ak, Kungs, palīdzi! Ak, Kungs, lai labi
izdodas!

26 Slavēts lai ir, kas nāk Tā Kunga Vārdā!
Mēs raidām jums pretī savu svētību no Tā
Kunga nama.

27 Tas Kungs ir Dievs, Viņš ir mūsu gaismā.
Izraisiet deju vijas, greznojieties paši ar
vītnēm un zaļumiem un greznojiet tā arī
altāri līdz pat tā ragiem!

28 Tu esi mans Dievs, es Tev pateicos. Es
Tev slavēšu, mans Dievs!

29 Teiciet To Kungu, jo Viņš ir mīlīgs;
tiešām, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!

Dieva vārdu un baušļu svētība

119 Svētīgi tie, kas ir nenožiedzīgi
savos ceļos, kas staigā pēc Tā
Kunga baušļiem!

2 Svētīgi tie, kas sargā Viņa liecības, kas
Viņu meklē no visas sirds,

3 kas nedara netaisnību, bet staigā Viņa
ceļos!

4 Tu pats pavelēji stipri sargāt Tavus liku-
mus un tiem rūpīgi sekot.

5 Kaut es uz to vien tiektos, lai sargātu un
Tavus likumus!

Latvijas ziņas un gaidāmie pasākumi	4
Mūsu absolventi	5 – 7
Tēma. Draudzes sirds	8 – 10
Aktuālais jautājums. “Klausies, Israēl”	11
Misija. “Mēs nedrīkstam zaudēt laiku: misijas ceļojums uz Zambiju II”	12 – 13
Intervija. Nepārtraukt milēt. Inga Šļakota	14 – 16
Veselība. Laimas slimība	17
Pusaudžiem. Eņģelis Fronta ielā	18
Jaunieši. Piedzīvot debesis. IMPACT	19 – 21
Bērni. Dievs ir svēts	22 – 23

“**J**o vairāk mēs mācīsimies Kristus skolā, jo dedzīgāk centīsimies iet vēl tālāk uz priekšu šo zināšanu laukā. Visiem mūsu ieguvumiem ir tikai maza vērtība, ja reliģija necēlina mūsu raksturu. Dievs katram atsevišķam cilvēkam ir paredzējis sevišķus pienākumus, kas ir jāizpilda. Katrs saņems spriedumu atbilstoši uzticībai, ar kādu viņš šos pienākumus veicis.” (Liecības draudzei, 4. sēj., 116. lpp.) Šie māsas Vaitas vārdi lielā mērā bijuši par vadzvaigzni žurnāla numuram, kuru Tu, mīļo lasītāj, turi savās rokās. Tā centrālā tēma ir “Izglītība” un tajā vari uzzināt par Ģenerālkonferences iniciatīvu “Dzīva sabatskola”, iejusties mūsu jauniešu piedzīvotajā evaņģelizācijas nometnē IMPACT, ieklausīties jaunas, aizrautīgas skolotājas pārdomās un pieredzē, sveikt mūsu absolventus, turpināt apgūt veselības gudrības un atrast vēl daudz ko citu.

Nav nekas jauns, ka septembris mums visiem tā vai citādi ir viena no gada robežšķirtnēm – ir beigusies Dieva bagāti svētītā vasara ar tās darbiem un atpūtas iespējām un ir sācies jauns darba cēliens, ko īpaši pamana tā mūsu draudzes daļa, kas atgriežas savos bērnudārzos, skolās, augstskolās. Tiek gādāti jauni mācību līdzekļi, jauni apavi un apģērbi, jo no vecajiem pa vasaru izaugts, smaržo asteres un pret debesīm savus mazos zobenus ceļ gladiolas. Septembris ir teju vai sinonīms vārdam “izglītība”. Bet kā ar tiem no mums, kas no skolu un augstskolu soliem jau sen esam laukā? Arī mēs turpinām savas skolas gaitas, izglītošanos, kurai nav brīvlaiku un pārtraukumu – turpinās mūsu ceļš Kristus skolā. Lai Debesu Tēvs pēc Sava apsolījuma Fil. 2:13 dod mums gribu un veiksmi, mācoties šai par visu svarīgākajā mācību iestādē!

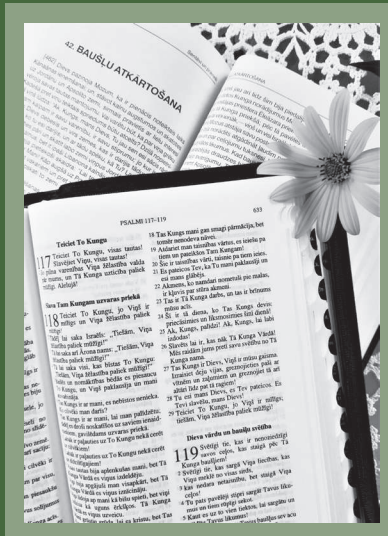
Anitra Roze,
“Adventes Vēstu” galvenā redaktore

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Anitra ROZE

Numura redakcija:
Andris PEŠELIS
Agris BĒRZIŅŠ
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv

Vilnis Latgalis,
*Septītās dienas adventistu
Latvijas draudžu savienības prezidents*

Reizē ar Zinību dienu 3. septembrī ir sācies jaunais mācību gads. No sirds apsveicu visus, kuri ir uzsākuši vai arī turpina mācības kādā no skolām, koledžām vai augstskolām! Tās ir jaunas iespējas, bet reizēm tie var būt arī jauni izaicinājumi. Tomēr, lai cik liela arī nebūtu apgūstamo priekšmetu daudzveidība mācību iestādēs, tā kopumā ir tikai daļa no mums nepieciešamās izglītības.

Zālamana pamācību grāmatas ievadā izskan aicinājums apgūt vissvarīgākās mācības un iegūt visvērtīgākās zināšanas, kādas cilvēkiem pieejamas šajā pasaulē, lai sagatavos dzīvei tagad te un nākotnē – Kristus valstībā. Viens no svarīgākajiem mācību priekšmetiem šajā jomā ir praktiskā dievbijība un vērtīgākā mācību grāmata – Bībele. “Piesavināties dzīves ziņu, iekšēju stāju un prātu, mācīties gudrību, tiesu, taisnību un vienkāršas sirds skaidrību, lai neprašas kļūtu pratēji un jaunieši prātīgi un apdomīgi. Kas ir gudrs un zinīgs, tas klausās un labojas, un, kas ir prātīgs, tas ļaujas sev ko sacīt.” (Zālamana pamācības 1:2–5)

Labā ziņa ir tāda, ka Dievs pieņem mūs ar visiem trūkumiem, kļūdām un nepilnībām. Bet tādiem mums nav jāpaliek. Ja mēs ļausimies Dieva sagatavotajam mācību procesam, tad piedzīvosim radikālas pārmaiņas un kļūsim derīgi dzīvei nekritušo būtņu sabiedrībā. Mācīšanās ir nepārtraukts process visas dzīves garumā, vēl vairāk – mēs turpināsim mācīties un pilnveidoties visā mūžībā. Šajā mācību procesā es vēlētos izcelt trīs mums visiem svarīgas lietas:

- Kristum līdzīga rakstura veidošana,
- veselīgu ieradumu veicināšana,
- pilnīga uzticēšanās un paklausība Dievam visās lietās.

Noslēgumā citāts, kurš mums atgādina – labākais, ko varam darīt, ir mācīties no Kristus visās dzīves jomās: “Mazās lietas ir tās, kas pārbauda raksturu. Neuzkrītošā ikdienas sevis aizliegšana, kas iezīmējas ar prieku un saudzīgu laipnību, ir tā, kam uzsmaida Dievs. Mums vajadzētu kļūt par svētību, aizmirstot sevi un domājot par citiem. Mums vajadzētu mācīties mīlēt, panest un izturēt.” (E. Vaita. “Liecības draudzei”, 2. sēj., 647. lpp.)

Novēlu mums visiem apgūt šīs svētīgās mācības, uzsākot nākamo mācību posmu Kristus skolā!

Vilnis Latgalis

Gaidāmie pasākumi

22. septembris

Ventspils draudzes 110 gadu jubilejas dievkalpojums

8. novembris

Praktiskais seminārs Latvijas, Lietuvas un Igaunijas bērnu skolotājiem ar TED Bērnu kalpošanas nodaļas vadītāju Klāru Sančesu-Šūti Rīgā, Baznīcas ielā 12A

KRISTĪBAS MĒMELES ŪDEŅOS

21. jūlijā Bauskas draudze papildinājās ar diviem draudzes locekļiem. Derību ar Dievu slēdza Iveta Lauka un Dainis Kreize. Kristību ūdeņos rimtajā Mēmelē viņus ievēda mācītāja Inta Jēkabsone un draudzes vecākais Harijs Zablockis. Krastā priecīgi pateicības dziesmas dzied draudze. Ir brīnišķīga vasaras diena.

Gan Iveta, gan Dainis jau ilgāku laiku apmeklē SDA draudzi. Gundars, sveikdams Daini, saka: „Padsmī gadus mēs ar tevi bijām pārinieki savā elektriķa darbā. Visus šos gadus es baidījos – kaut ar saviem stāstiem par Dievu neaizbaidītu tevi. Šodien priecājos par tavu nozīmīgo izšķiršanos.” Ivetas garīgajā ceļā kalpojušas nejaušas, bet acīmredzami nozīmīgas sarunas ar darbabiedru Jāni Mikulānu. Abi strādā internātskolā, kur tik spraigs darba grafiks; Iveta audzina bērnu audzinātājus, Jānis – jau gandrīz pieaugušajiem puīšiem māca galdniecību. Abiem ir paliela gadu starpība, bet dievprātņē Iveta atzīst Jāņa ietekmi. Vēlāk draudzē par viņas garīgo audzinātāju kļuva Daina Jakuška. Kaut arī Dainas pašas vairs nav, viņas sētā sēkla dzīvo. Iveta teic, ka jutusi atbalstu no visiem draudzē – Akvelīnas, Leonoras, Harija un citiem, ja bijis kas īsti nesaprasts, jautāts viņiem. Ojārs, gatavodams Ivetu kristībām, teicis: „Jā, tu esi nopietni sagatavojusies.” Kaut arī ceļš uz šo dienu jaunajai sievietei reizēm bijis pārbaudījumu pilns, Iveta gremdējās Mēmelē jaunai dzīvei gaiša un starojoša. Pa Mēmeli aizpeld dažāda laba atpūtnieku laiva; viņi ir liecinieki kādam priecīgam notikumam, bet, iespējams, īsti nesaprot notiekošo – kristību ainas Latvijā nav vērojamas bieži.

Ināra Dimante Bauskas draudzē

CIEMOS PIE TRUŠIEM, GARŠAUGIEM UN KONFEKTĒM

Bija ļoti patīkams svētdienas rīts, vairs nesolīja tādu karstumu, kāds bija valdījis iepriekšējās dienās. Visi ļoti laicīgi satikāmies, lai autobusam nevajadzētu mūsu dēļ aizkavēties un mūsu kopīgā, 1. draudzes Ģimeņu kalpošanas nodaļas organizētā ekskursija varētu sākties paredzētajā laikā.

Bet tad izrādījās, ka autobuss gan veiksmīgi ticis līdz Baznīcas ielai, bet nu radusies problēma – šoferītis to vairs nevar iedarbināt. Sastājamies draudzīgā aplītī uz lūgšanu, un 3 brāļi (divi no tiem – mācītāji) sirsnīgi pielūdza Dievu. Tad Andrejs Āriņš ar Māri Vanagu devās šoferim palīgā. Izrādījās, ka viss nav tik vienkārši, un mēs jau sākām domāt, vai nevajag braukt ar savām mašīnām, kāds internetā jau meklēja citu autobusu, bet abi brāļi cītīgi centās palīdzēt šoferim. Pārējie ar visiem bērniem bez kumēšanas, pacietīgi gaidīja, kā šī situācija atrisināsies. Pēc kāda brīža sapratām, ka nepieciešamas vēl kopīgas lūgšanas. Tagad māsām tika izteikts aicinājums pielūgt. Tā atkal vienojāmies lūgšanās, un 3 māsas kopīgi pielūdza, lūdzot pēc Dieva prāta un risinājuma – ja ir jābrauc ar šo autobusu, lai to drīzumā varētu salabot. Turpinājām pacietīgi gaidīt, un pēc kāda brītiņa autobuss tika iedarbināts. Slava un pateicība Dievam! Visu sejas bija prieks par to, ka mūsu kopīgais ceļojums var sākties, kaut arī ar vairāk nekā stundas kavēšanos.

Mūsu pirmā apskates vieta bija Lēdmanē, Trušu karalistē. Bērni varēja barot trušus un citus dzīvnieciņus, pēc tam visi gājām pa baskāju taku. Lielākā daļa no mums novilka apavus un centās no šīs takas gūt fizisku labumu. Pa taku iet bija ļoti patīkami, nedaudz arī pamaldījāmies, bet tas piešķīra pastaigai īsto garšu. Ienāca prātā salīdzinājums par dažādiem ceļiem, ka ir tikai viens īstais ceļš, bet ir ceļi, kas var nomaldināt un aizvest prom. Tāpat ceļā uz Debesu mājām arī varam nomaldīties, bet, ja Jēzu laidīsim pa priekšu, tad jauko ceļa mērķi sasniegsim.

Trušu karalistes darbinieks mūs iepazīstināja ar šīs vietas tapšanas vēsturi – kā viss aizsācies, kā izveidots kempings, viesu māja, dievkalpojumu telpa (agrāk tur bijusi cūku kūts). Šī vieta ir rehabilitācijas centrs tiem, kuri atbrīvoti no ieslodzījuma; tas ir milzīgs darbs, kas tiek veikts šo cilvēku labā.

Nākamā pieturvietā – bioloģiskā zemnieku saimniecība “Ragāres” Skrīveros, Daugavas krasta augšdaļā. Tur tiek audzēti vairāk nekā 100 sugu un šķirņu augi – dekoratīvie, garšaugi, ārstniecības augi un citi. Te apskatāmi Latvijā lielākie Mandžūrijas aktinīdiju (t.s. Ziemeļu kivi) stādījumi. Saimniecībā audzē arī Latvijai neparastās citronliānas, lieogu irbenes, melno plūškoku. “Ragārēs” saimnieko Jānis Vaivars – viens no jaunākajiem un aktīvākajiem bioloģiskajiem lauksaimniekiem Latvijā. Viņš ir ļoti zinošs un varētu par katru augu stāstīt ļoti ilgi. Mēs visi ieguvām jaunas, noderīgas zināšanas par augiem. Bet ar to ciemošanās “Ragārēs” nebeidzās – saimnieki bija pagatavojuši brīnumgardu veģetāru zupu, bagātinātu ar dažādiem vērtīgiem garšaugiem, varējām nogaršot arī veselīgus garšaugu kokteiļus.

Tālāk mūsu ceļš veda uz Skrīveru pārtikas kombinātu. Šeit varējām uzzināt kombināta vēstures līkločus, atveldzēties ar garšīgu dzērienu un degustēt konfektes, kā arī paši apgūt konfekšu ietīšanas māku. Tātad varēja, cik nu kurš vēlas, turklāt pašu ietītas konfektes varējām ņemt līdzi. Kad konfekšu tīšanas prasmes bija apgūtas, saņēmām sertifikātu, kas to apliecina. Interesanti, ka joprojām nav izdomāta tehnoloģija, kura ļautu šo darbu veikt bez cilvēku roku palīdzības – konfektes ir ļoti lipīgas, tāpēc arī mūsdienās to tīšana ir vienīgi roku darbs. Uzzinājām, ka kādreiz vienam cilvēkam vienā maiņā bija jāsatina 60 – 70 kg konfekšu, kas ir diezgan daudz, bet pats darbs nebija ļoti atalgot.

Noslēgumā pēdējā pietura bija Plakanciēmā, kur mūs sagaidīja saldējuma mašīna ar daudz un dažādiem saldējumiem. Turpat bija iespējams arī nopeldēties, jāteic tā bija īsta atveldzēšanās pēc piesātinātās ekskursijas. Pateicība brāļim, kurš sarūpēja šo noslēguma pārsteigumu! Pateicība Debestēvam, ka Viņš deva tik bagātīgu dienu, kas iepriecināja gan bērnus, gan lielos!

Mārīte Lipska, Rīgas 1. draudzē

INTERVIJA AR GUNTI BUKALDERU

Tu nesen pabeidzi mācības un iegūvi maģistra grādu teoloģijā.

Jā, šogad pabeidzu mācības, kuras faktiski uzsāku 1993. gadā... 2001. gadā ieguvu bakalaura grādu reliģijā no Grigsa (Griggs) universitātes ASV. Septiņus gadus vēlāk nolēmu turpināt mācīties maģistrantūrā. Mācības neklātienē ilga 6 gadus, kam sekoja tāds kā 4 gadus ilgs pārtraukums, un šogad, 10 gadus pēc studiju uzsākšanas, tās pabeidzu. Ieguvu maģistra grādu teoloģijā no Velsas Trīsvienības Sv. Dāvida universitātes Anglijā.

Tev bija jāapmeklē Velsas universitāte?

No malas raugoties, tā var šķist. Bet patiesībā visu mācību procesu organizēja un vadīja Nūboldas koledža ar saviem pasniedzējiem. Mācības notika katru vasaru vienu mēnesi Belgradas teoloģiskā semināra telpās, jo mācības ārpus Anglijas sanāca lētāk gan koledžai, gan studentiem.

Bet kāpēc tad Velsas universitātes diploms?

Lieta tāda, ka Nūboldas koledžai ir pārāk maz studentu, lai iegūtu valsts akreditāciju maģistrantūras programmai. Tāpēc koledža vienojas ar kādu no Anglijas universitātēm par sadarbību akreditētas maģistrantūras programmas nodrošināšanai. Kamēr mācījos maģistrantūrā, Nūboldas koledža trīs reizes paguva nomainīt akadēmiskās sadarbības partneri – iesākumā bija sadarbība ar Velsas Trīsvienības Sv. Dāvida universitāti, tad ar Česteras universitāti un beidzot ar Frīdensauas universitāti Vācijā. Universitāte, ar kuru sadarbojas, nosaka akadēmiskās programmas prasības – kādi mācību priekšmeti obligāti jāiekļauj programmā (piem., pastorālā kalpošana, sengrieķu vai senebreju valoda) un cik akadēmiskie kredīti nepieciešami, lai iegūtu maģistra grādu. Viss mācību procesa nodrošinājums ir Nūboldas ziņā, bet beigās diploms ir no universitātes, ar kuru Nūboldai ir sadarbības līgums. Izrēķināju, ka maģistrantūru varu pabeigt ātrāk, pārceļot savus kredītus no Frīdensauas uz Velsas Trīsvienības Sv. Dāvida universitāti. Lai cik savādi tas neizklausītos, pirmo reizi šo universitāti ieraudzīju izlaiduma dienā.

Kādi iespaidi no izlaiduma?

Velsas Trīsvienības Sv. Dāvida universitāte, kā jau nosaukums liecina, atrodas nelielā Velsas pilsētiņā Lampēterā, Anglijas rietumos. Labi, ka izlaidums bija piektdienas pēcpusdienā, jo mums no Nūboldas koledžas bija jāmēro 320 km garš ceļš uz turieni. Mūs ar sievu turp aizveda divas Nūboldas koledžas darbinieces. Velsā runā velsiešu valodā, kas ir viena no nedaudzajām vēl dzīvajām ķeltu grupas valodām. Interesanti, ka visiem vietvārdiem ir atšķirīgi nosaukumi angļu un velsiešu valodā, un, raugoties un klausoties no malas, starp abām valodām nav nekā kopīga. Tā kā Velsa ietilpst Lielbritānijas sastāvā, tur oficiāli ir divvalodība, un izlaidums notika pamīšus gan velsiešu, gan angļu valodā. Pārsteidza universitātes kompleksa izmērs, salīdzinot ar pilsētiņu, kurā tā atrodas. Velsas universitāte ir dibināta 1822. gadā, bet 2010. gadā tā apvienojās ar vēl 3 universitātēm, tā izveidojot garo oficiālo universitātes nosaukumu. Skaidrības labad jāpiebilst, ka mūsdienās pastāvošā «Velsas universitāte» ir pavisam cita mācību iestāde, kam nav sakara ar Velsas Trīsvienības Sv. Dāvida universitāti. Izlaidumā piedalījās ap 180 studentu, un vēl 150 studentu saņēma diplomus neklātienē. No Nūboldas uz izlaidumu Velsā bijām ieradušies četri studenti, kaut arī oficiāli absolvēja seši. Mūs pavadīja Nūboldas pasniedzēju un darbinieku kolektīvs, ieskaitot koledžas direktoru Džonu Beildamu. Izlaidums paliks atmiņā ar savdabīgo cepuru cilāšanas rituālu – saņemot diplomu, četri pasniedzēji pēc kārtas izteica novēlējumu katram studentam velsiešu valodā un beigās pacēla cepuri, uz ko studentam jāatbild ar savas cepures pacelšanu. Ko viņi man novēlēja, nezinu, jo velsiešu valodu nesaprotu, bet visticamāk novēlēja ar lepnumu nest Velsas universitātes vārdu pasaulē un būt par šīs universitātes vēstnieku. Svētdien man bija vēl otrs izlaidums Nūboldas koledžā, kuru apmeklēja arī GK Transeioņas nodaļas vadība. Varēju priecāties par paveikto kopā ar vēl diviem Nūboldas absolventiem no

Baltijas – Līviju Baltrušaiti-Karzoni un Mantu Kučinsku no Lietuvas. Absolventu vārdā vēlos izteikt pateicību gan Baltijas ūnijas vadībai, gan Latvijas draudžu savienības vadībai par to, ka izlaidumā varējām būt kopā ar saviem dzīvesdraugiem. Izlaidums paliks atmiņā kā skaists ceļojums un mācību noslēgums!

Kāda veida mācībās esi piedalījies?

Mums bija dažādi mācību priekšmeti – piemēram, Bībeliskā teoloģija un baznīcas misija un kalpošana, teoloģijas principi un metodes, jautājumi mūsdienu teoloģijā, Bībeliskā hermenētika, personīgā padomdošana, pastorālā aprūpe, draudzes vadība un administrēšana, Mateja evaņģēlija studijas, Bībeles naratīva studijas. Parasti mēnesī apguvām divus mācību priekšmetus. Noslēgumā bija vai nu eksāmens, vai jāraksta sacerējums vai izpētes darbs.

Uz ko mācībās tika likts uzsvars?

Kam visvairāk pievērsa uzmanību pasniedzēji?

Angļu izglītības sistēmā liels uzsvars ir uz studenta spējam patstāvīgi domāt un analizēt, ko regulāri pārbauda ar daudzu domrakstu un izpētes darbu palīdzību. Rakstot maģistra darbu, liela nozīme ir studenta spējam patstāvīgi veikt izvēlētas tēmas izpēti un argumentēt savus uzskatus, vienlaicīgi apliecinot plašākas zināšanas, kas iziet ārpus konkrētā darba tēmas. No sarunas ar darba vadītāju sapratu, ka liela nozīme ir tam, vai students spēj uzrakstīt maģistra darbu ar minimālu konsultāciju skaitu – patstāvīgi. Uzdevums ir skaidrs – maģistrantūras students vairākus gadus ir nopietni mācījies un viņa darbam jāatklāj, ka tagad viņš spēj patstāvīgi spriest un argumentēt, ka viņa zināšanu loks ir plašāks par pētījumam izraudzīto tēmu, respektīvi – viņš tagad pats ir kļuvis par meistaru jeb pasniedzēju, kas varēs mācīt citus. (Magister latīņu valodā nozīmē “meistars” jeb “skolotājs”).

Kas tev patika mācībās?

Iespēja uzdot pasniedzējiem jautājumus. Reizēm to bija ļoti daudz!

Kas visvairāk tev ir palicis atmiņā no mācību priekšmetiem? Vai varbūt ir kāda atziņa, kas visvairāk ir tevi uzrunājusi?

Mani burtiski šokēja hermenētikas kurss. Hermenētika ir mācība par to, kā un kāpēc mēs saprotam un skaidrojam Rakstus. Runa ir par tā saucamo hermenētikas trīsstūri – raksta autors, teksts, lasītājs. Hermenētika aplūko, kam teksta autors ticēja, ko gribēja pateikt, ko pateica tekstā, ko mēs no lasītā teksta saprotam un kāpēc. Kādreiz arī es ticēju šai idejai – ja mēs raugāties uz vienu un to pašu Bībeles tekstu, mēs visi nonāksim pie vienāda secinājuma. Izrādījās, ļoti bieži mūsu atšķirīgo teoloģisko uzskatu pamatā ir atšķirīga hermenētika, ar kādu mēs pētām Rakstus. Mēs lasām vienu un to pašu tekstu, bet interpretējam to ļoti atšķirīgi, jo katram mums ir sava hermenētika jeb “brilles”, caur kurām tulkojam lasīto. Biju pārsteigts, ka tik svarīgu mācību priekšmetu man nemācīja bakalaura programmā – tas bija atstāts tikai maģistrantūrai. Runāju ar pasniedzēju, ka šo priekšmetu vajadzētu mācīt jau krietni agrāk. Nesen dzirdēju, ka tagad kaut kas no tā jau ir iekļauts arī bakalaura programmā. Prieks par to, acīmredzot

arī citi akadēmiskajās aprindās ir nākuši pie līdzīga secinājuma.

Vai tev ir redzējums, kur izmantot iegūtās zināšanas?

Būtībā izmantoju tās ik dienas. Gan sprediķos, gan sarunājoties ar cilvēkiem draudzēs. Dažviet draudzes pēc dievkalpojuma rīko jautājumu un atbilžu stundu, kurā nākas atbildēt uz visdažādākajiem jautājumiem – ir gan teoloģiskie jautājumi, gan tīri praktiski.

Kas tavā gūtajā pieredzē ir tāds, ar ko vēlies dalīties un ieteikt, lai arī citi to iegūtu?

Neatkarīgi no izglītības virziena akadēmiskā izglītība palīdz attīstīt loģisko domāšanu, asina uztveri, kā arī palīdz strukturēti pieiet problēmu risinājumam. Tā palīdz apjaust, ka bieži vien manas domas un uzskati nav vienīgie pareizie, ka man jāreķinās ar atšķirīgiem uzskatiem. Jautājums ir – cik konstruktīvi tādos gadījumos rīkojamies un vai spējam rast kopīgu valodu? Arī šeit izglītībai vajadzētu sniegt pozitīvu iespaidu, palīdzot veidot konstruktīvu dialogu un noturēt veselīgu balansu.

Varbūt ir kāds virziens, kuru tu vēlētos apgūt vairāk, bet tas mācībās netika piedāvāts?

Pēdējā laikā jūtu, cik liela nozīme mūsu savstarpējās attiecībās ir psiholoģijai. Agrāk man psiholoģija neinteresēja, jo bija radies subjektīvs iespaids, ka

psiholoģiju mācās, lai manipulētu ar cilvēkiem. Tāpat arī filozofiju. Agrāk uzskatīju, ka tā ir tikai tāda tukša laika tērēšana, tukša prātošana. Tomēr mācību kurss par teoloģijas un filozofijas attiecībām atklāja, cik cieši tās seko viena otrai. Bieži vien strāvājumi teoloģijā ir vai nu reakcija, vai pretreakcija strāvojumiem filozofijā un otrādi. Tās ir nesaraujami saistītas, jo izriet no mūsu domāšanas, kuru savukārt ietekmē laikmets un kultūra, kurā dzīvojam.

Varbūt tev ir kāds novēlējums AV lasītājiem?

Vienmēr centieties pieņemt un saprast otru, kurš domā atšķirīgi. Iespējams, šo cilvēku Dievs ir nolīcis jūsu ceļā, lai jūs no viņa kaut ko mācītos vai arī lai labāk izprastu paši sevi un varētu pieaugt mīlestībā. Patiess garīgums atklājas tajā, cik lielā mērā spējam integrēt atšķirīgo, reizēm pat pretējo. Vai, lasot Bībeli, esat ievērojuši, ka Jēzus mācekļu vidū bija gan muitnieks Matejs, gan zēlots Sīmanis? “Normālos” apstākļos Sīmaņa tuvumā Mateja dienas būtu skaitītas, bet Jēzus tuvumā radikāli mainās attiecības pat starp pilnīgi pretēju uzskatu cilvēkiem. Lai Dievs palīdz mums būt patiesiem Jēzus sekotājiem! Tas ir milzīgs izaicinājums mums ikvienam.

INTERVIJA AR LĪVIJU BALTRUŠAITI-KARZONI

Tu nesen pabeidzi mācības un ieguvi maģistra grādu izglītībā. Kāda veida mācībās esi piedalījies?

Maģistra grādu Teoloģijā un reliģiju zinātnē ieguvu 2014. gadā, absolvējot Latvijas Universitāti. 2015. gadā uzsāku mācības Ņūboldas koledžā, kur studēju programmā "Licence teoloģijā" (Licence in Theology), ko koledža īstenoja sadarbībā ar Endrjūsa Universitāti (Andrews University, USA), tādējādi diplomu esmu ieguvusi no Endrjūsa Universitātes.

Cik ilgi tev bija jāmacās?

Mācības ilga trīs gadus. Šī bija unikāla iespēja, ko Ņūboldas koledža piedāvāja, jo studēt varēju, esot Latvijā un turpinot kalpošanu draudzēs. Lekcijas apmeklēju tiešsaistes režīmā, referātus, grāmatu apskatus, pētnieciskos darbus iesniedzu elektroniski, eksāmenus kārtāju Rīgā, tur tika iesaistīti Baltijas ūnijas pārstāvji. Pēdējā mācību gadā lekcijas notika arī Rīgā; pasniedzēja Mervi Kalmusa divreiz mēnesī pasniedza grieķu valodu un homilētikas kursu.

Uz ko mācībās tika likts uzsvars?

Kam uzmanību pievērta visvairāk?

Gribētos teikt, ka šīs mācības bija kā vizītkarte teoloģijas studijām, jo mācību priekšmeti sniedza gan ieskatu vēsturē, gan Svētajos Rakstos, gan praktiskos jautājumos – tika apskatītas tēmas, kas saistītas ar draudzi un kalpošanu. Turklāt viss studiju process rosināja meklēt informāciju, izvērtēt, spriest, izdarīt secinājumus, uzdot jautājumus, meklēt atbildes un noformulēt savu viedokli.

Kas tev pašai patika mācībās?

Zinātkāres atmosfēra, kas mudina meklēt, jautāt, pētīt, liels nopelns bija pasniedzējiem, kuri prata radīt vidi, kas kāpina interesi par apskatāmajiem jautājumiem. Patika, ka vienmēr bija iespējams uzdot jautājumus un iesaistīties diskusijās.

Kuri mācību priekšmeti tev visvairāk palikuši atmiņā? Varbūt ir kāda atziņa, kas tevi īpaši uzrunājusi?

Man sevišķi saistoši bija divi mācību priekšmeti – adventisma attīstības vēsture un grieķu valoda. Šie priekšmeti bija tie, kuri prasīja gan daudz laika, gan piepūli, bet zināšanas, ko tie sniedza, ir neatsveramas. Šie

kursi no jauna atgādināja, cik daudz vēl ir nezināmā un cik plašs ir apvārsnis...

Viena no atziņām nāk no adventisma attīstības vēstures kursa, ko pasniedza Dr. Džens Barna (Jan Barna) – laimēts, kurā esam, un tā tendences, apzināties to vai nē, ietekmē arī mūs pašus, mūsu draudzes un veidu, kādā izsakām un praktizējam savu ticību. Pētot vēsturi, to var ļoti labi novērot. Bet, lai nebūtu jāskatās tikai atpakaļ, par to jādomā jau šodien... Otrā atziņa nāk no homilētikas kursa – lūgšanas neaizvieto darbu, kurš mums jāveic pašiem. Ir jālūdz, bet ir arī jāstrādā – gan mācītājiem, gan draudzes locekļiem. Mums nevajadzētu noniecināt lūgšanu spēku, bet ar to nevar attaisnot arī mūsu bezdarbību vai savtīgās intereses. Un, protams, cik svarīgas ir attiecības un attieksme, to nemāca kā atsevišķu mācību priekšmetu, bet to mācāmies visas dzīves laikā, visur, kur vien esam.

Vai esi domājusi, kā izmantot iegūtās zināšanas?

Apgūto jau studiju laikā lietoju savā kalpošanas darbā – gan gatavojot svētrunas, gan organizējot draudzes dzīves aktivitātes; zināšanas vienmēr noder, sarunājoties ar cilvēkiem gan par teoloģiskiem, gan praktiskiem jautājumiem. Turklāt man šķiet, ka izglītošanās dažādos veidos ir ļoti nepieciešama; labprāt palīdzētu arī citiem izglītošanās procesā.

Katru reizi, kad uzsāks jauns mācību gads, mācību posms vai studijas, lai iegūtu akadēmisko grādu, aizvien apzinās, ka ir daudz, ko apgūt, un tas ir ļoti labi. Ieguvums nav tikai akadēmiskas zināšanas, bet arī personīga izaugsme, savstarpējo attiecību rādītājs, spriestspēju un loģiskas domas attīstīšana, komunikācijas prasmes. Apziņa, ka kaut kas ir apgūts un daudz vēl priekšā, rada vēlmi izzināt, to es novēlu piedzīvot. Vai tā būtu apņemšanās izlasīt konkrētu skaitu grāmatu, izpētīt kādu jautājumu, apgūt jaunas prasmes, iziet kādu mācību kursu vai iegūt akadēmisku grādu, lai mums ir tāda apņemšanās un lai to īstenojam!

Varbūt ir kāds virziens, kuru tu vēlētos apgūt vairāk, bet tas mācībās netika piedāvāts?

Man patīk eksegēze, zināmā mērā to studijās varējām darīt grieķu valodas trešajā semestrī, kad tulkojām Jaunās Derības tekstus. Tā nebija tikai mehāniska teksta tulkošana, vienmēr tika apskatīta arī domas attīstība, vēstījums, saistība ar līdzšinējo tekstu. Aizraujoši ir pētīt teksta vēstījumu, tas ir ļoti sulīgs un dziļš. Maģistra studijās bija iespēja piedalīties studiju kursā Teoloģijas aktuālie problēmjautājumi, šādā kursā labprāt piedalītos vēlreiz. No vienas puses, tas arī ir mācītāja darbs – meklēt atbildes no Dieva Vārda uz šodienas cilvēka jautājumiem un mēģināt tās saprotami dot līdzcilvēkiem. Reizēm jautājums ir, vai mēs, kuri draudzē esam daudzus gadus, spējam uztvert jautājumus un sniegt saprotamas atbildes cilvēkiem, kuri nav saistīti ar draudzi, kuriem nav baznīcas pieredzes... Pēdējā laikā daudz domāju par to, kā komunicējam ar intelligentiem, veiksmīgiem, izglīotiem savas jomas profesionāļiem, kuri nav "baznīcas cilvēki". Citreiz šķiet, ka runājam atšķirīgās valodās... Ļoti vēlētos, lai mēs prastu sarunāties un paustu tādu attieksmi, kas nemazina otra interesi par Dievu.

Varbūt tev ir kāds novēlējums AV lasītājiem?

Novēlu, lai godprātīgi izpildām savus darba pienākumus, esam godīgi, ceļot savas mājas un labiekārtojot vidi, lai pildām norunas, lai taisnīgi izturamies pret saviem darbiniekiem, kolēģiem, ģimenes locekļiem, draudzi, kaimiņiem, lai esam godīgi, kad pērkam, pārdodam vai braucam ar auto. It kā vienkārši, nekā sarežģīta, bet reizēm tas prasa milzīgu spēku, nereti doma par savu labumu novērš skatu. Lai mūsu vēlme būt Dievam tīkamiem nav rezervēta kādam stundu, dienu, vietu vai cilvēku skaitam...

(G. Bukalderu un L. Baltrušaiti-Karzoni intervēja Andris Pešelis)

DRAUDZES SIRDS

Saruna ar Ramonu Kanalsu (Ramón J. Canals), Ģenerālkonferences Sabatskolas un personiskās kalpošanas nodaļas vadītāju, un Džimu Hovardu (Jim Howard), Ģenerālkonferences Sabatskolas un personiskās kalpošanas nodaļas vadītāja vietnieku.

(Avots: General Conference Executive Committee Newsletter, JUNE/JULY 2018)

Iztēlojies miljonus septītās dienas adventistu, aktīvi iesaistītus Bībeles izpētē un lūgšanās, sadraudzībā, sabiedrības aizsniegšanā un liecināšanā – kā viņi saviem kaimiņiem, draugiem, radniekiem un kolēģiem apliecina vēsti par Jēzu! Iedomājies 84 000 septītās dienas adventistu draudžu visā pasaulē, kuras izgaismo savas vietējās kopienas, kalpojot par sabiedrības aizsniegšanas centriem un Bībeles izpētes skolām! Izklusās neiespējami? Ramons Kanals un Džims Hovards tā nedomā. Viņi labprāt vēlas līdzdalīt efektīvu stratēģiju, kura caur sabatskolu un ierindas locekļu kalpošanu iekļauj evaņģēlija vēsts pasludināšanā ikvienu draudzi un ikvienu draudzes locekli.

Izaugsmes pamats

R. Kanals saka: “Sabatskola ir draudzes sirds, mūsu kristīgās izaugsmes pamats. Katru dienu, katru nedēļu nepārtraukti fokusējoties uz Dieva Vārdu, tā individuāli un kolektīvi ved draudzi garīgā izaugsmē. Sabatskolas spēks ir tajā, ka tā seko dievišķam modelim patiesajā mācekībā: Bībeles studijās, lūgšanā, sadraudzībā un misijā.”

Patiesās mācekības dievišķais modelis ir balstīts uz Ap.d. 2. nodaļu, kur parādīts, kā Jēzus sekotāji veltīja uzmanību Dieva Vārdam, kopīgai sadraudzībai un evaņģēlija sludināšanai un Dievs ik dienas pievienoja tiem klāt jaunus cilvēkus.

Pēdējos gados dažviet sabatskola, šķiet, ir zaudējusi dzīvīgumu, un dalībnieku skaits tajā krities. Vadoties pēc saviem novērojumiem, R. Kanals radušos stāvokli skaidro: sabatskolu apmeklē cilvēki ar dažādu uztveri, kuri saka, ka 1) tā nav garīgi tik audzinoša, kāda ir bijusi senāk; 2) tā ir tapusi iepriekš paredzama un garlaicīga; 3) tā ir zaudējusi fokusu uz misiju.

Dzīva sabatskola

R. Kanals uzsver, ka ir nepieciešams aptvert sabatskolas ārkārtīgo svarīgumu draudzes izaugsmē un visu draudzes locekļu garīgajā dzīvē. Brālis Kanals kopā ar savu komandu izstrādājis noteiktu programmu, kuras nosaukums

ir “Dzīva sabatskola” un kura var tikt īstenota jebkur pasaulē. Viņš saka: “Tādēļ, ka sabatskola ir draudzes sirds un kopējā saite, kas vieno draudzes locekļus visā pasaulē, programma “Dzīva sabatskola” izgaismo trīs svarīgus sabatskolas komponentus:

1) Bībeles studijas un lūgšanas. Resursi un sagatavotais materiāls tiek pasniegts tā, lai palīdzētu sabatskolai visā pasaulē atkal no jauna atklāt Bībeles studiju un lūgšanu spēku; tas ir svarīgs komponents kopējā vispasaules draudzes stratēģiskajā mērķī *Reach up* (‘sniedzies augšup’);

2) sadraudzība sabatskolā caur Bībeles studijām un kalpošanu palīdz draudzes locekļiem veidot ticīgo ļaužu kopienu. Tas mudina ne tikai uz sabata rīta sanākšanu, bet arī uz pieredzes gūšanu ārpus sabata; šis aspekts ir saskaņā ar vispasaules draudzes stratēģijas mērķi *Reach In* (‘aizsniedz tos, kas ir draudzē’);

3) sabatskola top par vietu, kur iegūt misijas izglītību un prasmi aizsniegt vietējo sabiedrību, tā vērš uzmanību uz vietējo un vispasaules misiju; šis aspekts ir saskaņā ar vispasaules draudzes stratēģijas mērķi *Reach Out* (‘aizsniedz tos, kas ir ārpus draudzes’).

Resursi un mācības

Programma “Dzīva sabatskola” piedāvā resursus un mācības, kas var palīdzēt ikvienai vietējai draudzei visā pasaulē. Tas notiek notiek divējādi:

- reģionālajās sanāksmēs,
- vietnē “Sabbath School Alive!” un instrukciju komplektā, īsā video un citos resursos, kurus piedāvāja gadskārtējā sanāksmē.

“Mēs vēlamies palīdzēt skolotājiem sabatskolā mācīt iedvesmojoši un praktiski,” saka R. Kanals. “Vēlamies mudināt skolotājus nebūt par sludinātājiem, bet gan – par veicinātājiem, ierosmes sniedzējiem.”

Kā efektīvi iekļaut misiju sabatskolā un, kas īpaši svarīgi, kā atgūt neaktīvos draudzes locekļus, lai arī tie iekļautos sabatskolas nodarbībās?

Nākamajos divos gados divīzijā tiek plānotas sabatskolas vadītāju mācības, kuras iesāksies 2019. gadā. Katrā sanāksmē ieradīsies vadītāji no vairākām divīzijām, lai gūtu iedvesmu, mācības un resursus programmai “Dzīva sabatskola”, ko aiz-

vest uz savām draudzēm. Pirmā šāda sanāksme – Austrumu-Centrālāfrikas, Dienvidāfrikas-Indijas okeāna un Rietumu-Centrālāfrikas divīzijām – notiks 2019. gadā no 20. līdz 23. janvārim. Nākamā sanāksme notiks no 29. septembra līdz 3. oktobrim un būs domāta Intereiropas, Transeiropas un Eiroāzijas divīzijām.

“Mēs ticam, ka sabatskola ir tā, kas vieno mūs kā tautu,” saka R. Kanals. “Bez tā draudze kā pastāvīga ticīgo vienība nevar pastāvēt. Mēs nedrīkstam zaudēt tādu svarīgu draudzes kalpošanu, kāda ir sabatskola. Tādēļ ikvienam draudzes loceklim, mācītājam un vadītājam ir svarīgi palīdzēt atgriezt dzīvību ikvienā mūsu sabatskolā.”

“Dažkārt domājam, ka pēc kristībām topam tikai par draudzes locekļiem. Taču Elena Vaita māca, ka ikviens kristītais top par misionāru. Tādēļ nepieciešams, lai ikviena draudze taptu par skolu, kurā māca un sagatavo ļaudis pildīt šo aicinājumu – būt misionāriem.” /R. Kanals/

Padarīt to personisku

Lai draudze būtu veselīga un augoša, ir nepieciešama spēcīga sabatskola. Nepieciešams noteikts plāns, kā iesaistīt ikvienu draudzes locekli, lai tas apgūtu savu misionāra lomu un ikviena draudze taptu par Bībeles skolu un mācību centru.

“Dažkārt domājam, ka pēc kristībām topam tikai par draudzes locekļiem”, saka R. Kanals. “Taču Elena Vaita māca, ka ikviens kristītais top par misionāru. Tādēļ nepieciešams, lai ikviena draudze taptu par skolu, kurā māca un sagatavo ļaudis pildīt šo aicinājumu – būt misionāriem. Ir ārkārtīgi svarīgi sagatavot ļaudis, sniedzot tiem nepieciešamās iemaņas. Viņiem jau ir dedzība un vēlēšanās, viņus ir nepieciešams tikai apmācīt, sagādāt resursus un sniegt spēku pildīt misiju, uz kuru tie ir aicināti.”

Aizvietojoša un pašuzturoša uzbūve

Lai veidotu šādu uzbūvi, Džims Hovards izstrādājis mācību iniciatīvu “Tavas draudzes izaugsme” (*GROW*

Your Church). Šī iniciatīva ir pārbaudīta Ziemeļamerikas divīzijā kā izmēģinājuma programma, dodot iedrošinošus rezultātus. Dž. Hovards norāda uz šīs iniciatīvas pieciem punktiem:

- sagatavot sirds augsni ar draudzību un kalpošanu,
- iesēt Dieva Vārda sēklu ar personisko liecību, garīgām sarunām un ar patiesības piepildītu literatūru un medijiem,
- kultivēt garīgu interesi par Bībeles studijām,
- mudināt izdarīt izvēli sekot Kristum un tikt kristītam,
- saglabāt ražu, nepārtraukti uzturot mācekļību caur pilnīgi visu draudzes locekļu iesaistīšanu un misiju.

“Katrā no šīm fāzēm mums ir noteikts mērķis,” Dž. Hovards skaidro. “Pirmā fāze sagatavo caur kalpošanu. Mūsu mērķis ir, lai ikvienai vietējai draudzei būtu visu draudzi iekļaujošas un uz apkārtējās sabiedrības vajadzībām pamatotas kalpošanas. Uzsvars ir uz visas draudzes iesaistīšanu. Tas ir kas vairāk nekā tikai daži cilvēki kopienas apkalpojošajā centrā. Nepieciešams noteikt apkārtējās sabiedrības vajadzības un iesaistīt visu draudzi.

Otrās fāzes mērķis ir iesēt sēklu caur aktīvu literatūras un mediju kalpošanu. Uzsvars ir uz vārdu “aktīvu”. Tas ir kas vairāk nekā tikai traktātu parādīšana baznīcas tumšajā stūrī. Tas nozīmē iespaidīgu un noteiktu literatūras reklāmu, kuru katru nedēļu izplata apmācīti draudzes locekļi.

Trešā fāze ir dzīva Bībeles izpētes kalpošana ikvienā vietējā draudzē. Te uzsvars liekams uz sistēmu, kura kaut kādā veidā iekļauj ikvienu draudzes locekli. Piemēram, vienkārši iedot ielūgumu vai kādā citā veidā uzaicināt uz Bībeles studijām, uzņemt savās mājās Bībeles izpētes grupu vai arī

Ramons Kanals (Ramón J. Canals), Ģenerālkonferences Sabatskolas un personiskās kalpošanas nodaļas vadītājs

individuāli vai grupai pasniegt Bībeles studijas. Ikviens draudze var būt Bībeles skola.

Ceturrtā fāzē ir raža. Mērķis ir, lai ikviena vietējā draudze noturētu regulāras evaņģelizācijas sanāksmes; uzsvārs ir uz "regulāras". Tas nozīmē publiski pasludināt trīs eņģeļu vēstis vismaz reizi vai divas reizes gadā nedēļu garā pasākumā."

Piektā un noslēdzošā fāzē ir ražas saglabāšana. "Mūsu mērķis ir, lai ikvienai draudzei būtu sistemātiska mācekļu apmācību programma," saka Dž. Hovards. "Šajā programmā tiek iekļauta apzinātas kalpošanas īstenošana, apmācot jaunos draudzes locekļus, iedrošinot tos uz pastāvīgu nodošanās dzīvi, ģimenes dievkalpojumiem un draudzes apmeklējumiem, sagādājot nepārtrauktu instrukciju, sociālu integrāciju un iesaistot jaunos draudzes locekļus dvēseļu glābšanas kalpošanā." Ikvienai no šīm piecām fāzēm "GROW Your Church" tiek izstrādāti resursi, kas palīdzēs vietējām draudzēm.

Pašlaik Dž. Hovards strādā pie aizraujoša projekta, kas veicinās vietējās draudzes spēju ieinteresēt apkārtējās sabiedrības cilvēkus un iekļaut draudzes locekļus.

Starptautiskās Bībeles korespondences skolu asociācijas sanāksmē 2018. gada aprīlī Jeruzalemē atkārtoti tika likts uzsvārs uz ikviena draudzes locekļa iesaistīšanu Bībeles studiju kalpošanā. Plāns pārvērst ikvienu draudzi par Bībeles skolu izraisīja lielu interesi.

"Ierindas locekļu kalpošanas vispārējā stratēģija ir veidot mācekļus," saka

Dž. Hovards. "Ir svarīgi iesaistīt visus draudzes locekļus, lai tie vestu citus pie Jēzus."

Daudzus gadus pastāvēja vispārēja procedūra, kā rīkoties tad, kad kāds izrāda interesi par Bībeles studijām caur dažādiem adventistu medijiem un kalpošanām, mājas lapām, literatūru un tamlīdzīgi – centrālajā Bībeles skolā tika ierakstīts dalībnieka vārds un kontaktinformācija un apmaksāti darbinieki nosūtīja, saņēma atpakaļ un izvērtēja Bībeles stundas. Lai gan šādas skolas vēl joprojām ir nepieciešamas, lielāks uzsvārs būtu jāliek uz vietējo draudzi, kas sagaidītu interesentu un sekotu līdz viņa mācībām Bībeles stundās.

Dž. Hovards saka: "Mēs pievēršam uzmanību attīstības sistēmām, lai veiksmīgāk sētu Septītās dienas adventistu vēsti pasaules plašajā laukā."

Tagad ir attīstītas jaunas, uz internetu balstītas sistēmas, taču tās nav pieejamas pilnīgi visur pasaulē, jo daudzviet nav interneta.

"Mēs varam piedāvāt savas darbības sistēmas noteiktiem pasaules reģioniem, kuros sistēma vēl nepastāv, kā arī reģioniem, kuros jau ir kāda sava sistēma, lai redzētu, kā tā darbojas," Dž. Hovards turpina.

Tālākais mērķis

Tālākais mērķis ir iedrošināt ikvienu vietējās draudzes locekli piedalīties Bībeles studiju skolā, izmantojot kādu no iniciatīvas piedāvātajām metodēm. Pēc Hovarda teiktā, ir svarīgi saņemt atsauksmes no vietējām draudzēm un būt informētiem par to vajadzībām. Tas ir liels uzdevums, kas aptver apmācību, resursu sagādi un skaidra priekšstata ieguvu – ko nozīmē dzīva Bībeles studiju kalpošana.

Sabatskolas un personiskās kalpošanas nodaļas plāns:

1. vietējai draudzei nepieciešami Bībeles studiju materiāli, stundas, video vai vismaz Bībeles izpētes plāns, kas pieejams visiem draudzes locekļiem;
2. Bībeles studiju ieskaņošanas un atskaņošanas sistēmai jābūt pieejamai (nepieciešams dators vai kāda cita ierīce, vai vienkārši uz papīra uzrakstīta programma);
3. draudzei nepieciešams iesaistīt un apmācīt draudzes locekļus, lai tie piedāvātu Bībeles studijas, kā arī jāaicina tie kalpot par Bībeles studiju

Džims Hovards (Jim Howard), Ģenerālkonferences Sabatskolas un personiskās kalpošanas nodaļas vadītāja vietnieks

vadītājiem, veicinātājiem vai mājas grupu vadītājiem;

4. ikvienu draudzes locekli nepieciešams kaut kādā veidā iesaistīt: traktātu vai ielūgumu izplatīšanā, mājas grupas izveidošanā vai Bībeles studiju vadīšanā;

5. jauni interesenti jāmeklē visos iespējamajos veidos. Lauku apvidos var vienkārši apjautāties cilvēkiem, vai tie vēlas mācīties Bībeli. Tie var būt ziņojumi uz žoga, novelkamie attēli uz bampera vai kādi citi publiski piedāvājumi. Hovards iesaka iekļaut Bībeles studiju piedāvājumus literatūrā vai draudzes medijos. Var samaksāt par reklāmu radio vai citur;

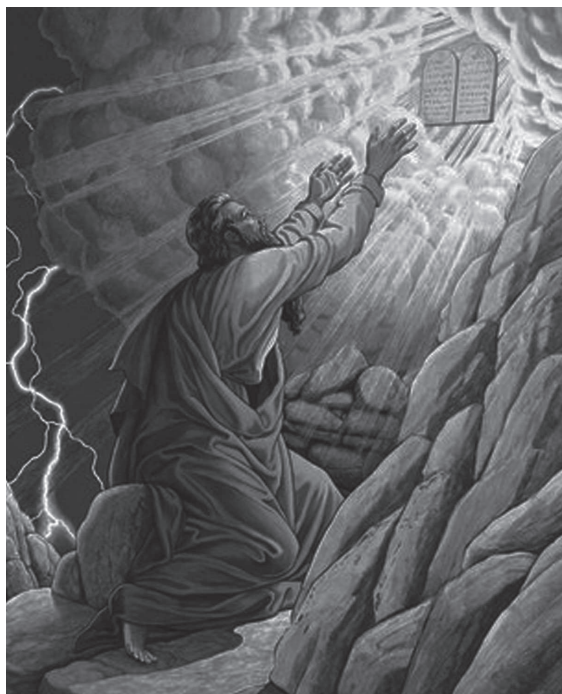
6. vietējai draudzes vadībai jāatbalsta draudzes Bībeles studiju kalpošana, publiski to vadot, atbalstot finansiāli un palīdzot cilvēkiem, kas ir iesaistīti interesentu meklējumos un apmācībā;

7. vissvarīgākais ir to visu uzticēt Dievam. "Druvas jau baltas, bet plāvēju ir maz; tādēļ lūdziet Pļaujas Kungu, lai Viņš sūta plāvējus tīrumā" (Lk. 10:2).

Ja esat ieinteresēts atdzīvināt jūsu Sabatskolas kalpošanu vai vēlaties īstenot savas vietējās draudzes izaugsmi, varat ielūkoties divās jaunās mājas lapās, kas pieejamas no 31. augusta: alive.adventist.org un grow.adventist.org, kā arī varat kontaktēties personiski ar Ramonu Kanalsu canalsr@gc.adventist.org vai Džimu Hovardu howardj@gc.adventist.org.

*Materiālu sagatavoja
LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs
Andris Pešelis*

VAI DRĪKSTAM MĪLĒT VIENĪGI JĒZU, JA MUMS IR RAKSTU VIETA 5. MOZUS 6:4-5?

“Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs” 5. Moz. 6:4. Šis pants tiek dēvēts par monoteisma definīciju.

Kad israēlieši aizgāja no Ēģiptes, tad, pēc pārcelšanās pāri jūrai, tie dziedāja dziesmu, kurā apliecināja, ka starp dieviem nav cita tāda Dieva, kāds ir Israēla Dievs (2. Moz. 15:11). Atbilde ir viennozīmīga – starp dieviem nav tāda Dieva, kāds ir tas Kungs! Visi ēģiptiešu dievi bija bezspēcīgi aizkavēt tā Kunga ieceri Israēla tautas izvešanā no verdzības. Izglābtie nu varēja dēvēt to Kungu par savu vienīgo Dievu.

Rakstu vietā (6:4) minētais vārds “vienīgais” (*ehad*) senebreju tekstā apzīmē ne tikai skaitli viens. Vecajā Derībā, kur šis vārds minēts 960 reizes, tā nozīme ir niansēta. Tas var apzīmēt pamata skaitli “viens” vai kārtas skaitli “pirmais” (piemēram, “pirmā diena”, 1. Moz. 8:13). *Ehad* var apzīmēt arī vienīgo (piemēram, Salamans bija izraudzīts vienīgais, 1. Laiku 29:1). Šis vārds – *ehad* – var apzīmēt arī vienotību (piemēram, Ādams un Ieva veidoja vienu miesu, 1. Moz. 2:24). Tas apzīmē arī apvienošanu (sašķeltā tauta top apvienota, Ec. 37:22). Vārdam *ehad* var būt pat daudzskaitļa nozīme (piemēram, visā pasaulē bija viena valoda, 1. Moz. 11:1).

Kas attiecas uz Rakstu vietu 5. Moz. 6:4 kopumā, tad komentāros tai tiek pievērsta pastiprināta uzmanība. Šī Rakstu vieta ievada Mozus svētrunu, un pēc tās izskan pavēle mīlēt to Kungu. Pantā (6:4) vārds “Dievs” minēts trīs reizes (vienreiz *Elohim* un divas reizes *Jahve*), un tas uzsver, ka Israēlam Dievs ir vienīgi tas Kungs un tam nav citu dievu. Tas saskan ar 1. un 2. bausli Dekalogā.

Kontekstā ar pavēli mīlēt Dievu “no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku” vārds *ehad* uzsver, ka mīlēt pavēlēts tikai un vienīgi to Kungu (*Jahvi*). Kad ļaudis, balstoties uz šo Rakstu vietu, apgalvo, ka Kristus nav tas Kungs, tad var uzdot šādu jautājumu: “Vai tu mīli Jēzu?” Atbildei būtu jābūt pozitīvai, jo Kristus ir pavēlējis Saviem mācekļiem Viņu mīlēt. Tātad, ja Kristus sekotājs mīl Jēzu, tad tas nevar būt pretrunā ar 5. Moz. 6:4-5, kur ir pavēlēts mīlēt tikai un ekskluzīvi vienu Dievu! Ja Kristus nebūtu tas Kungs, Viņu šādi mīlēt nedrīkstētu, jo 5. Moz. 6:5 pavēl mīlēt tikai un vienīgi Dievu.

Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs” 5. Moz. 6:4.

5. Moz. 6:4-5 norāda uz Dieva īpašajām attiecībām ar Savu tautu, un Dieva mīlēšana ir šo attiecību centrā. No tā izriet attiecības starp cilvēkiem savā starpā un lojalitāte Dieva pavēlēm un likumiem. Geseniusa vārdnīcā “vienīgais Jahve” (*ein einziger Jahve*) ir tas, kurš jāmīl.

Ebreju komentāros (*the JPS Torah Commentary*) tiek piedāvāti tulkojuma varianti šai arī jūdaismā svarīgajai Rakstu vietai, tie norāda uz īpašajām attiecībām starp Israēli un Dievu – “Tikai Viņš ir Israēla Dievs”. Komentāros tiek sacīts, ka tā nav monoteisma definīcija, bet gan norāde, ka tikai tas Kungs ir Israēla Dievs (5. Moz. 4:35, 39) un Israēlam ir jāpaklausā tikai Dievam (*Jahvem*) un jāmīl tikai tas Kungs.

Komentāri saista 5. Moz. 6:4 ar Cak. 14:9 “Un Tas Kungs būs ķēniņš pār visu zemes virsu. Tai dienā Tas Kungs

būs vienīgais Dievs, un Viņa vārds arī būs – Vienīgais.” Gala laikā tas Kungs stāvēs pāri visiem šīs pasaules dieviem un tikai Viņa Vārds būs paaugstināts. Abās Rakstu vietās izmantots vārds *ehad*, un te atklājas vārda *ehad* nozīme 5. Moz. 6:4, kāpēc tas jāsaprot kā “viens” vai “vienīgais”. Tas nozīmē, ka jāpielūdz tikai un vienīgi šis Dievs (*Jahve*). Viens no piedāvātajiem 5. Moz. 6:4 tulkojumiem ir: “Paklausī, Israēl, Jahvem. Jahve, mūsu Dievs, ir unikāls”. Jo gala laikā visi pārējie šīs pasaules dievi gulēs pīšļos un to vārdi tiks aizmirsti, bet tas Kungs valdīs mūžīgi.

Dažiem Bībeles lietotājiem šķiet, ka ar prasmi atšķirt skaitļus “trīs” un “viens” tie top pārāki par ekspertiem, tie jūtas pat tik pārāki, ka var atļauties izteikt apvainojumus un apsūdzēt melos. Tomēr šī Rakstu vieta (5. Moz. 6:4) nemudina uz dievu skaitīšanu. Pat sakot, ka Dievs ir viens, tas nenozīmē, ka tādējādi Viņš tiek saskaitīts. Ir augstprātīgi iedomāties, ka ierobežotais cilvēks spēj saskaitīt Dievu, jo stāv rakstīts, ka Dievs ir tas, kurš skaita (Mat. 10:30).

5. Moz. 6:4-5 aicina paklausīt vienīgi tam Kungam un mīlēt vienīgi to Kungu. Šo bausli kā visaugstāko ir minējis Jēzus Kristus, un tas tiek attiecināts uz mīlestību, kādai Kristus mācekļiem ir jābūt uz Jēzu Kristu. “Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles” (Jāņa 14:15), bet tas, kurš nemīl to Kungu, ir nolādēts (1. Kor. 16:22).

(*Materiālu sagatavoja Andris Pešelis*)

Avoti:

Craigie, Peter. *The Book of Deuteronomy. The New International Commentary of the Old Testament.*

Gesenius, Wilhelm. *Gesenius' Hebraisches und Aramaisches Handwörterbuch über das Alte Testament.*

Harris, R., Archer, G., Waltke, B. *Theological Wordbook of the Old Testament.*

Tigay, Jeffrey. *The JPS Torah Commentary: Deuteronomy.*

MĒS NEDRĪKSTAM ZAUDĒT LAIKU: MISIJAS CEĻOJUMS UZ ZAMBIJU II

(Turpinājums. I daļa – augusta numurā.)

Ndeke adventistu draudze

Arī mēs tikām nosūtīti katrs uz savu draudzi. Mana draudze – *Ndeke Seventh-Day Adventist Church* – atradās tieši blakus lidlaukam un gaisa spēku militārajai zonai. Daudzi draudzes locekļi strādāja lidostā vai tieši blakus, militārajā zonā.

Atceros pirmo vakaru, kad mani aizveda tur sludināt. Pati biju nobijusies un, šķiet, pat draudzes vecākie un draudzes locekļi bija sabijušies. Visi ļoti bailīgi viens ar otru iepazīnāties, centāties būt laipni un draudzīgi no visas sirds, bet nezinājām, ko varam viens no otra sagaidīt. Es baidījos no sludināšanas, pirmo reizi ko tādu darīšu. Kā cilvēki uztvers un ko teiks? Savukārt viņi baidījās no sievietes; jā, pirmā sieviete viņu draudzē, kas kaut ko runās priekšā visiem. Ne tikai runās, sludinās, turklāt katru vakaru un vēl sabatā; viņi baidījās no eiropietes, kas atbrauks īsos, apspīlētos svārkos un caurspīdīgās drēbēs; tik ļoti piesardzīga bija viņu attieksme pašā sākumā. Tomēr taisnība vien ir, ka Dieva bērni ir ģimene jebkurā pasaules malā, jo pēc nedēļas jau kopā dzērām tēju, ēdām cepumus un runājām par dzīvi un Dieva darbiem mūsu dzīvē.

Jau otrajā dienā pamanīju bērnu uzmanīgās acis, cik ļoti tās sekoja katrai manai kustībai un cik ļoti tie vēlējās atrasties manā tuvumā. Tiklīdz

laipni pasmaidīju vai sasveicinājos ar tiem, acumirkļi man blakus no visām pusēm bija ap kādiem 35 bērņiem. Neviltotie smaidi, lielās, ziņkāres pilnās acis un kautrīgie bērnu pieskārieni lika man noprast, ka viņi vienkārši vēlas būt mani draugi. Tā nu es tos visus apskāvu, jautāju viņu vārdus un mēģināju kļūt par viņu draugu. Ar laiku ik dienas devos uz savu draudzi pusotru stundu pirms noteiktā laika, lai pavadītu pēcpusdienu kopā ar bērņiem, runātos, dziedātu dziesmas un stāstītu tiem Bībeles stāstus vai stāstus no savas bērnības, no grāmatām, ko esmu lasījusi, un tajos visos ietvertu kādu Debesu Valstības morāli. Viņi klausījās lielām acīm kā izsalkuši jēriņi un nekad nevēlējās beigt mūsu pēcpusdienu, vienmēr bija gatavi saņemt vēl vairāk un vairāk, un vairāk!

Sludināšana

Ik vakaru stāvēju draudzes priekšā, ik vakaru dziedājām dziesmas un ik vakaru ar mani kopā sludināja mans tulkis, draudzes vecākais Mulenge. Bija vakari, kuros sāku sludināt 15 cilvēkiem un līdz sanāksmes beigām zālē sēdēja jau vairāk nekā 100. Bija reizes, kad redzēju apmēram 300 cilvēku zālē, un bija reizes, kad klausītāju bija ap 30 līdz 50. Citos vakaros devos mājās piepildīta un privilģēta redzēt, kā Dieva Gars darbojas Savu bērnu sirdīs un es drīkstu tos aicināt uz Debesu Mājām. Savukārt dažreiz devos mājās nomākta,

redzēdama, ka vietējo draudzes locekļu sirdis nedeg par to, lai viņu tuvinieki, draugi un apkārtējie varētu doties uz Debesu mājām. Redzēju, ka viņos ir tā pati cīņa, kas mūsos – mēs bieži vien kaunāmies aicināt savus pazīstamos uz dievnamu, negribam izskatīties citādāki un negribam pazaudēt labo kontaktu, kas bijis līdz šim, kad viņi nezināja, ka esam kristieši. Bailes un remdenība ir universālas īpašības. Tomēr tikpat universālas īpašības ir prieks un dedzība, kuru arīdzan redzēju tajos pašos draudzes locekļos, kad, Svētā Gara uzrunāti, tie cēlās kājās un atsaucās aicinājumam būt drosmīgiem, būt neatlaidīgiem un būt patiesiem pļāvējiem Dieva darbā. Tāpat ar katru reizi arvien vairāk mūsos nostiprinājās pārliecība, ka Dievs vienmēr zina labāk, ka Viņam ir daudz augstāks plāns nekā mūsējais. Viņa Vārds tika pasludināts neatkarīgi no tā, cik ļoti gatavojušies katra vakara svētrunai mēs bijām. Kad likās, ka esam lieliski sagatavojušies, dažkārt pat šķita, ka cilvēku atsaucība ir niecīga. Kad baidījāmies un kaunējāmies, cik maz zinām par vakara svētrunas tēmu, redzējām cilvēku sejas atplaukstat smaidā, un skaļi Āmen saucieni atskanēja ik pēc mirkļa. Starp citu, afrikāņi nebaidās skaļi saukt savus Āmen! kā apliecinājumu, ka viņi piekrīt sludinātāja teiktajam vai kā prieka izpausmi par patiesību.

Zinu, ka citās vietās bija pat 4000 ļaužu, kas apmeklēja seminārus. Katru

dienu Dievs manā sirdī arvien vairāk nostiprināja pārliecību, ka būtisks nav skaits, bet gan Svētā Gara darbs. Iespējams, man zālē bija tikai viens cilvēks, kuru uzrunāja Svētais Gars, tomēr viņš piedzīvoja patiesu un dziļu atgriešanos. Iespējams, tur sēdēja tādi 20. Kādā citā draudzē varbūt bija 1000. Viņu visu dzīvē Svētais Gars ir darbojies vareni. Debesis gaviļēja par vienu dvēseli tikpat ļoti, cik par 1000 dvēselēm Dieva Valstībai.

Kristības

Tomēr vislielākā kulminācija bija pēc 20 dienām – kristības. Ik vakaru izteicām aicinājumu kristībām, aicinājumu slēgt derību ar Dievu. Kristības tika plānotas Lusakas Olimpiskajā centrā. Visu laiku mums stāstīja, ka tur būs daudz, daudz ļaužu. Bet neviens mūs nevarēja sagatavot tam, ko redzējām! Ļaužu masas plūda uz Olimpisko centru. Es sēdēju automašīnā kopā ar draudzes vecāko no Ndeke. Diezgan ilgi atradāmies sastrēgumā, līdz beidzot es sapratu, ka atrodamies *adventistu sastrēgumā* – visas šīs mašīnas dodas uz kristībām! Neskaitāmi pūļi pie ieejas vārtiem, neskaitāmi pūļi blakus baseinam, baseinā vienlaicīgi tiek kristīts ap 40 cilvēku; kristības notika trīs stundas, pie baseina līkločiem sastājusies kristībnieku rinda. Manās acīs ir asaras. Liekas, visapkārt ir pilnīgs haoss, bet tai pašā laikā – visapkārt ir tavi brāļi un māsas, tavi jaunie ģimenes locekļi. Es, Gustavs un Alberts pat nespējam viens otru atrast milzīgajās cilvēku masās. Tikai vēlāk uzzinājām, ka Gustavs gājis pie kristībnieku rindām un iedrošinājis jaunos brāļus un māsas turēties stingri pie Kristus. Tikai vēlāk pamanījām ļaužu bariņus ik pa brīdim dziedam slavēšanas dziesmas. Tikai vēlāk uzzinājām, ka kopā tika nokristīts vairāk nekā 17 000 cilvēku. Tikai vēlāk sapratām, kādās svinībās esam bijuši un kā eņģeļi ir gaviļējuši kopā ar mums.

Lielā cīņa

Dieva Valstības evaņģēlijs virzās uz priekšu, tomēr sātans to cenšas apstādināt pat tad, ja viņš jau ir zaudējis. Šo nedēļu laikā redzējām, kā sātans pārtrauca cilvēku dzīves vai sūtīja jaunos garus uzbrukt vājākajiem. Kāds no mūsu komandas locekļiem jau trešajā dienā saņēma satraucošu ziņu – tavs brālis ir miris; šim puisim bija tikai 28

gadi. Vēl pēc divām dienām uzzinājām, ka kādai sievietei no mūsu komandas naktī uzbrukuši ļaunie gari, kas uzbāzīgi tai klieguši, lai viņa brauc prom no Zambijas, viņa te nav vajadzīga! Tikai viņas vīra nemītīgās lūgšanas, Svētā Gara piesaukšana un Dieva Vārda skaļa lasīšana atbrīvoja šo sievieti un aizdzina ļaunos garus. Neskaitāmas reizes evaņģelizācijas sanāksmju vietās pazuda elektrība, sabojājās elektrības ģenerators, nedarbojās datori vai projektori, neieradās tulki, apkārtējie iedzīvotāji uzsūtīja policiju par to, ka draudzē ir pārāk skaļas sanāksmes. Man pašai, runājot par sātana sakāvi un Dieva uzvaru, vienkārši svētrunas vidū pazuda balss. “Jūsu pretinieks velns staigā apkārt, kā lauva rūkdams, un meklē, ko tas varētu apņemt.” (1. Pētera 5:8) Šie vārdi pavisam dzīvi atspoguļojās katrā sanāksmes vietā, kurā izskanēja Dieva Vārda patiesība. Tomēr vēl varenāk piedzīvojām un redzējām, ka Dieva Vārds un tajā atklātā patiesība ir stiprāki par jebkuru velna rūkoņu.

Aicinājums

Es zinu, ka ne visi mēs dosimies uz Āfriku sludināt. Lai gan, ja tas būtu iespējams, es gribētu kā ārsta recepti katrai draudzei, kas jūtas pagurusi, izrakstīt doties misijas ceļojumā. Man pašai bieži vien licies, ka šādi braucieni nemaz nav tik būtiski. Ko tad mēs tādu tur izdarījām? Mēs tiešām neizdarījām neko. Visu darbu darīja Dievs, mēs tikai varējām priecāties un ļauties Svētā Gara, Dieva un Kristus Jēzus brīnumainajai vadībai katrā mirklī. Ik cilvēks, kas kristījās, ik cilvēks, kas tikai apņēma Jēzu iepazīt vairāk, ik cilvēks, kas klusībā lūdza Dievs, *ja Tu esi, parādi man to!* ir ieguvums Debesu Valstībai, tā ir iesēta sēkla, kuru pļaus atkal kāds cits, kas tur būs īstajā vietā un īstajā laikā. Gluži tāpat kā mums jebkuram šeit Latvijā vai jebkur citur pasaulē ir iespēja būt īstajā laikā un īstajā vietā, ja iesim visur un vienmēr ar apziņu, ka “mēs stāvam tieši uz mūžīgās pasaules robežas. Mēs nedrīkstam zaudēt laiku. Katrs mirklis ir zelta vērtībā un pārāk dārgs, lai to pavadītu vienīgi kalpošanā sev. Kas grib nopietni meklēt Dievu un saņemt no Viņa spēku un žēlastību būt par Viņa uzticīgajiem strādniekiem misijas laukā?” (E. Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj.)

Madara Daukste

NEPĀRTRAUKT MĪLĒT

Varbūt kļūdos, bet man šķiet, ka Latvijas adventistu draudzes ģimenē maz būs tādu, kuri nepazīst Ingu Šlakotu. Ja ne personīgi, tad vismaz caur Ingas spilgto un ļoti pamanāmo kalpošanu. Tomēr ne visi zina, ka pēc profesijas Inga ir latviešu valodas un literatūras skolotāja. Tāpēc izglītības mēneša numurā jums, “Adventes Vēstu” lasītāji, ir iespēja iepazīt Ingu – skolotāju, Ingu, kuras sirdī Dievs licis sapni par kalpošanu izglītības jomā.

Pagājušajā mēnesī bērni, pusaudži un jaunieši no visas Latvijas piedalījās 21. Ceļa meklētāju un piedzīvojumu meklētāju nometnē. Nodarbību vadītāju vidū bija arī Tavi skolēni. Kā izlēmi viņus uzrunāt un kādu iespaidu šī pieredze atstāja uz viņiem?

Jā, šogad uz nometni atbrauca 5 manas audzināmās klases absolventi, 4 vadīja nodarbības un 1 meitene bija skatuves komandā. Jaunieši, kurus mācu, ir iemesls, kāpēc tur strādāju, tas nav ne par gramatiku, ne literatūru, ne jaukiem kolēģiem vai sapņu darbu. Es cenšos viņus iedvesmot, un tikmēr viņi iedvesmo mani, un tā mēs visi kopīgi jauki pavadām laiku, pie reizes visu ko iemācoties. Vienmēr sevišķi patīkami šķietis pavadīt laiku ārpus skolas, bet Ceļa meklētāju nometne ir mans gada mīļākais piedzīvojums, tā nu es viņiem par to pastāstīju, un tie, kas tika šajos datumos un kam nebija

jāstrādā, piedalījās, bet 3 citi paviesojās uz vienu vakaru. Es vēl nekad neesmu piedzīvojusi, ka uzaicinu kādu cilvēku uz šo nometni un viņš ir vīlies. Pārsvārā visi ir pozitīvi pārsteigti, jo tas pārspējis gaidīto. Tāpēc arī vienmēr drošu sirdi aicinu un iesaku citiem tā darīt. Arī maniem 5 patika – lai gan viņi bija plānojuši aizbraukt uzreiz pēc nodarbībām piektdien, savus plānus izmainīja un gandrīz visi aizbrauca tikai svētdienas rītā. Daļa ir man jau pastāstījuši, ko gribētu nākamgad darīt nometnē. Visvieglāk iejusties bija meitenei no skatuves komandas, jo komandā tikāmies jau iepriekš un šo darbu nemaz nav iespējams darīt bez ciešanas, personīgas sadraudzēšanās. Gan mēs, gan viņa bijām ļoti atklāti un par visu kas patīkams vai nepatīkams vienmēr runājām. Mums ļoti patika kopā dziedāt, un reizēm viņa bija tā, kas pirms iešanas uz skatuves atgādināja, ka jāpielūdz. Sadarbība bija

lieliska, un esmu ļoti pateicīga, ka caur nometni guvu vēl vienu iespēju brīdi ilgāk nepazaudēt savus absolventus – jo laiks gribot negribot dara savu. Pārējiem 4, kā jau minēju, arī gāja labi, paldies Rūjienas un Rīga „7” klubiem, kas mīļi un draudzīgi uzņēma viņus pie sevis, kā arī jauniešiem palīgiem, kas iesaistījās nodarbību vadīšanā kopā ar viņiem, un vispār katram lielam un mazam, kas iepazinās un sadraudzējās. Vecāki un droši vien arī citi skolotāji sapratīs – labākais veids, kā mani iepriecināt, ir iepriecināt manus bērnus. Un viņi bija priecīgi!

Kā izvēlēties mācīties par skolotāju? Tas ir grūts un ārkārtīgi atbildīgs darbs.

Augstskolā es izmācījos par valodnieci, tad „Vītoli fonds” un brālis pamudināja domāt par programmu „Iespējamā misija”, kas piesaista izglītības darbam jomu profesionāļus, nodrošinot viņiem apmācību pedagoģijā un līderībā un

iespēju 2 gadus strādāt skolā. Manā gadā viņu reklāmas sauklis bija „Maini pasauli caur izglītību!”, un tas bija tieši tas, kas jādzird 20 gadīgajai maksimālistei, lai iedvesmotos. Lūdzu: „Dievs, ja man tur jābūt, tad dabū mani tur!” Jo no kādiem 10, kas pieteicās, 1 uzņēma, bet es teicu, ka nevarēšu apmeklēt pusi no mācībām – jo tās notika katru otru piektdienu un sestdienu. Mani uzņēma. Pēc pirmā gada domāju, ka līdz ar programmas beigām otrajā gadā iešu prom – jo, protams, bija grūti, un „Iespējamai misijai” bija īpaši augstas prasības. Otrā gada beigās desmitie „paņēma uz emocijām”, kad pateicu, ka šķirsimies, piedraudēja, ka uztaisīšot man teātra izrādi par to, kāpēc nedrīkstu aiziet. Tā nu paliku līdz viņu izlaidumam, bet tikmēr tiku pie audzināmās klases, kas bija pārāk jauka. Kā jau teicu – tas vienmēr bijis par skolēniem. Mainu 1 grūtu mēnesi pret 1 spītīga pusaudzā klusu ņurdienu zem deguna: „Īstenībā man vienmēr patikušas šīs stundas.”

Vai skolotājam adventistam ir iespēja savā ikdienas darbā kaut kādā veidā liecināt skolēniem un kolēģiem par Bībeles patiesībām?

Jā, protams. Gluži kā jebkuram, lai kur viņš ietu, kam vien ir mute, lai gan pēdējais nav obligāts. Bet, runājot tieši par skolotāja darbu, jā, tas noteikti ir iespēju pilns darbs, cik nu gudrības un spēka to izmantot. Par kolēģiem daudz nekommentēšu, lai gan tie man ir brīnišķīgi, attiecības ar skolēniem bijušas daudz dziļākas. Literatūrā nemaz nav iespējams neskart šīs tēmas. 10. klases literatūras programmā ir tēma par Bībeli – skolēniem par to jāmacās. Nelieģšos, ka visiem manējiem šī tēma vienmēr ievilkusies par kādu stundiņu ilgāka nekā paredzēts, bet ko darīt, ja skolēni prasa, kaut varētu par to runāt vēl un vēl? Pirmkārt, viņiem tas šķiet interesanti tāpēc, ka zinu daudz interesantu lietu, ko par to pastāstīt, bet, otrkārt, būsim godīgi – vai tad ir kāda grāmata, kas būtu vēl populārāka, vēl neparastāka, vēl izaicinošāka par šo? Likumi, līdztības, vēsture, pravietojumi, nākotne, protams, arī personīgā pieredze – šo tēmu apgūstot, esmu redzējusi vismirdzošākās acis. Vispār vidusskolēniem pēc būtības ir sevišķa interese par dzīves lielajiem jautājumiem. Aizraujošas sarunas rodas, runājot par filozofiju, dzīves

jēgu, zinātni, savstarpējām attiecībām un morāli, par mīlestību, ieradumiem, alkoholu utt. Nav daudz darbavietu, kur jauni, domājoši prāti skatītos tev acīs un prasītu: „Bet, skolotāj, ko jūuši domājat?” – un tad tvertu atbildi klusumā, kur var dzirdēt adatu nokrītam.

Kādi ir bijuši Tavi lielākie izaicinājumi skolotājas darbā?

Saglabāt skolu kā darbu, nevis dzīvi ir bijis viens no tiem, bet to, lai gan grūtajā ceļā, tomēr nu jau esmu iemācījusies. Pirmā gada otrajā pusē 9. klase izdomāja kļūt par staigājošu izaicinājumu 28 cilvēku sastāvā, biju viņiem nez kurā latviešu valodas skolotāja, un viņiem bija iepaticies visas aizbaidīt. Tas bija grūti, liku galdā visu savu radošumu, šķietami bez nekādiem rezultātiem. Šķietami, jo 10. klasē jau sākām kā sabiedrotie, un tie ir skolēni, ar kuriem viens otru iemilējām visvairāk. Varbūt izaicinājumu atslēgas vārds vispār ir – izturēt. Turpināt, nepadoties, nepārtraukt mēģināt. Nepārtraukt mīlēt. Es uzskatu, ka nevar zaudēt mīlot. Vārds gan daudzpusīgāks nekā pirmā acu uzmetienā šķiet.

Kādā jomā kalpo savā draudzē, vai skolotājas izglītība un pieredze Tev palīdz?

Man nav konkrētu kalpošanas pienākumu vietējā draudzē, pārsvarā daru dažādas projektu veida lietas – vadu koncertus vai pasākumus, kaut ko rakstu vai tulkoju, veidoju evaņģelizācijas izrādes, palīdzu ar Ceļa meklētājiem, kādreiz kāda uzruna, Bībeles studijas draudzē vai individuāli. Skolotājas izglītība un pieredze devusi daudz! Īpaši tāpēc, ka pedagoģisko izglītību ieguvu „Iespējamā misijā”, kur mums mācīja jaunākos pētījumus un efektīvākos veidus, kā mācīt, kā vadīt uz pārmaiņām, kā nodot informāciju, kā pašam mācīties, kā komunicēt, kā organizēt. Esmu pārliecināta, ka tieši tāpēc Dievs gribēja, lai tur esmu – izglītība bija ļoti kvalitatīva. Pieredze arī der. Domāju, ka tagad savu divdesmit piecu aktieru lielo komandu spēju organizēt labāk, nekā pirms biju skolotāja. Man arī gribētos, lai Bībeles studijas draudzē būtu dzīvākas un efektīvākas, bet tās laikam ir pārmaiņas, kurām mums vēl jānobriest.

Šobrīd skolā vairs nestrādā, bet Tev ir jauni ar izglītību saistīti plāni. IMPACT nometnes laikā Dievs lika Tev sirdi domu par misijas skolu Latvijā. Pastāsti, lūdzu, par šo ieceri! Jā, mans plāns bija paņemt pauzi no izglītības, un tas laikam būtu nostrādājis, ja nebūtu paviesojusies IMPACT. Tur notika dažādas interesantas lietas, bet visa rezumē tiešām ir tāds, ka šobrīd

domāju par misijas programmu, kurā varētu darboties un mācīties mūsu jaunieši. Pēdējā rītā Džeisons Harals (Jason Haral), pasākuma runātājs, izteica aicinājumu: kurš no jauniešiem gribētu būt pilna laika kalpotājs? Un klasika – viņi aiziet priekšā gandrīz visi. Vai arī visi? Neatceros, nepētīju, bet nu skatīte ir pilna, un tā tas ir mūždien! Jaunieši grib strādāt, viņi grib nodoties Dievam un, kamēr viņos ir tā degsme un enerģija, viņiem ir jādod šī iespēja, vadot un līdzdalot tās zināšanas, kuras viņiem ir nepieciešamas, lai sekmīgi to darītu. Skatoties, kā viņi to vēlas un cik ļoti arī viņiem tas nepieciešams, atcerējos, cik ļoti to vēlējamies mēs un cik ļoti mums tas bija nepieciešams pirms 10 gadiem, un man nešķiet, ka mums trūktu jebkādu resursu, lai darītu kaut ko šajā sakarā. Es domāju par misijas programmu, no kuras svētību varētu gūt gan paši jaunieši, gan mūsu draudzes, kurā visas zināšanas tūdaļ varētu lietot praksē un kas prasītu nopietnu nodošanos, pēc kuras īstenībā mēs slāpstam. Pagaidām par pirmo soli uzskatu runāt par to ar visiem, kam vien tas saistoši, kopīgi būvējot vīziju, tāpēc – katru, kas jūt aicinājumu iesaistīties misijas programmas izveidē, atbalstīšanā vai dalībā, aicinu sazināties, satikties, runāt par to. Ja Dievs turpinās tik neticami un elpu aizraujoši vadīt kā Viņš tiktāl šajā lietā ir darbojies, tad nākamajā gadā mēs uzsāksim šo programmu. Pēc dažiem mēnešiem var gaidīt nākamās ziņas par to, kā šī iecere virzās uz priekšu.

Mēs visi ik dienas mācāmies debesu Tēva skolā – gan lielie, gan mazie. Kā nepagurt un aizvien saglabāt prieku un vēlmi pieaugt atziņā?

Es nezinu, vai ir iespējams nekad nepagurt, aizvien saglabāt prieku un vēlmi. Man tas nav izdevies. Esmu bijusi pagurusi, bez prieka un vēlēm. Gan agrāk, gan tajos brīžos esmu teikusi Dievam, ka man ir tikai viena lūgšana Viņam – palikt pie Viņa. Lai kas arī notiktu, nekad nepazaudēt Viņu. Es teiktu, ka arī tas man nav izdevies. Taču Dievs, kurš vistumšākajās ielejās Savus bērņus nes uz rokām, neskatoties uz to, ka viņi Viņam netic un uz Viņu dusmojas, teiktu citādi. Es domāju, ka nekas mums neizdotos, ja Dieva žēlastība nebūtu tik liela, ja Viņa spēks izglābt nebūtu tik varens. Es vēl neesmu īsti aptvērusi, kā Dievam ir izdevies atgriezt manī spēku un prieku, bet vienu es zinu droši – es pati to nevarēju. Jā, es zinu visādas taktikas, kā būt enerģiskam, dzīvespriecīgam un veselākam par slimu, bet, ja tas ir jautājums par tādu dziļu un īstu spēku, tad tāds ir tikai pie Dieva; kad Viņš to dod, tā ir Viņa dāvana, kad Viņš to nedod – mums tomēr Viņam jāuzticas un jāpateicas, jo Viņš zina, ko dara. Spēks un prieks rodams pie Personas un nāk tikai komplektā. Tad nu visiem lieliem un maziem novēlu nekad nepārstāt meklēt šo Personu, pat ja tas šķiet traki grūti, un nepārstāt Viņam uzticēties.

Intervēja Anitra Roze

LAIMAS SLIMĪBA

Pēdējā laikā arvien biežāk dzirdu cilvēkus sūdzamies par nomāktību, nespēku, nogurumu, dzīvesprieka zudumu, galvassāpēm, nervozitāti, apātiju, miegainību, atmiņas traucējumiem, sliktāku spēju koncentrēties, saistot šīs sūdzības ar neizskaidrojamu (“beziemesla”) depresiju.

Šajā īsajā rakstā vēlos pievērst uzmanību tam, ka visi iepriekš minētie simptomi var būt Laimas slimības (laimboreliozes) izraisīti, tādēļ ir svarīgi iet pie ārsta, izrunāt savas sūdzības un pārbaudīt, vai kāds sens un aizmirsts ērces kodums nav izraisījis vēlīnu Laimas slimības izpausmi.

Parasti, ērcei iekožot, tiek gaidīts brīdis, kad ap koduma vietu parādīsies apsārtums, kas liecinās par Laimas slimību. Taču literatūrā ir atrodama informācija, ka “sarkanais plankums” sastopams tikai 50 – 60% Laimas slimības pacientu (<http://veselam.lv/2018/07/02/laima-slimiba-gruti-atklajama-bet-viegli-arstejama-%E2%80%A9/>), tādēļ ar laiku ir viegli aizmirst, ka ērce vispār bija iekodusi, jo ne visiem slimības simptomi parādīsies drīz pēc koduma.

Laimas slimība ir ērces koduma izraisīta infekcijas saslimšana, kas progresējot spēj radīt nopietnus centrālās nervu sistēmas, sirds un locītavu bojājumus. Būšu atklāta un teikšu, ka manā gadījumā pagāja 9–10 mēneši pēc ērces koduma, līdz sāka parādīties dažādi, tobrīd neizskaidrojami veselības traucējumi, kuri uzreiz netika saistīti ar šo infekciju, un bija vajadzīgi vēl apmēram 3–4 mēneši, lai apstiprinātu diagnozi, kas nemaz nebija tik viegli un viennozīmīgi izdarāms arī ārstiem.

Klasiskā “sarkanā plankuma”, paaugstinātas ķermeņa temperatūras, locītavu sāpju un pozitīvas baktērijas *Borellia burgdorferi* IgM antivielas asins analīzēs neilgi pēc koduma var arī nebūt, mānīgi liekot domāt, ka ērce nebija inficēta un Laimas slimības nav. Par Laimas slimības daudzajiem iespējamajiem simptomiem varat lasīt internetā (<https://www.lymedisease-association.org/blog/1614-what-are-lyme-disease-symptoms-signs>).

Savas Laimas slimības pieredzes dēļ vēlējos rosināt tiem, kuri piedzīvo depresijai līdzīgas sūdzības, padomāt un pievērst uzmanību šai bieži grūti atklājamajai slimībai, un kopā ar ārstiem pārbaudīt, vai tā nav skārusi arī jūs pat tad, ja neatceraties, ka jums kaut reizi iekodusi ērce.

(Materiālu sagatavoja Sigita Pešele,
Rīgas 7. draudze)

ENĢELIS FRONTA IELĀ

„Labāk pasteigsimies”, uzsauca Janas tētis, kad viņa parādījās durvīs. Viņš pieliecās, lai paņemtu Janas čemodānu un grozu ar produktiem tantei Elēnai. „Vilciens drīz aties! Sabučo mammu un dodamies.”

Jana skrēja pa visu māju, lai atsveicinātos no savas mīlās ģimenes. Tur bija pieci jaunākie bērni, un visi sniedza pretī savas bučīņas. Viņu vecākā māsa būs projām pie tantes tikai trīs nedēļas, bet bērni tik ļoti mīlēja savu lielo māsu, ka viņiem tā izlikās vesela mūžība.

„Tētis jau ir mašīnā,” māte steidzināja. „Nenokavē vilcienu! Un atceries – lielpilsētā esi ļoti uzmanīga! Nerunā ar svešiniekiem un uzvedies tā, kā mēs ar tēti tev esam mācījuši. Tad viss būs kārtībā.”

„Tev nav jāuztraucas, māmiņ. Elēnas tante apsolīja, ka Regijs un Kens mani stacijā sagaidīs.”

Automašīna uzņēma ātrumu, sagrieždama gaisā putekļu vērpetes. Suņu rejas, bērnu atvadu mājiņi, un Jana bija prom.

Sēžot vilcienā, meitene vēroja garām slīdošās saimniecības un tīrumus. Kad apnīka skatīties pa logu, viņa kādu brīdi lasīja, tad iesnauzdās. Bija jau pavisam tumšs, kad vilciens sasniedza galamērķi. Jana vērsās laukā pa logu, ar skatienu meklējot brālēnus. Viņiem vajadzēja būt kaut kur tur – uz otrā perona – un māt Janai sveicienus. Taču tur nebija ne Regija, ne Kena!

“Un, ja nu viņi neatnāks, ko tad?” Jana satraukti domāja, kāpjot ārā no vilciena. Meitene aiznesa savu grozu un čemodānu uz soliņa pie perona, kur zēni, kad viņi nāks, uzreiz varēs Janu pamanīt. Nav šaubu, viņi ir tikai aizkavējušies un kuru katru mirkli būs klāt! Taču, kad minūtes vecajā stacijas pulkstenī steidzās uz priekšu, bailes arvien vairāk pildīja Janas sirsniņu. „Zēniem kaut kas ir atgadījies,” viņa domāja. “Tante Elēna nekad neļautu viņiem tā kavēties.”

Ko tagad iesākt? Janai nebija tik daudz naudas, lai brauktu ar taksometru. Viņa arī neiedrošinājās lūgt, lai Elēnas tante samaksā šoferim, kad viņa būs galā. Jo varbūt tur mājās, kad viņa ierastos, vispār neviena nebūtu. Jana arī nevarēja piezvanīt tantei, jo telefoni toreiz vēl nebija tik pieejami kā šodien. Meitene nodrebēja. No satraukuma šķita, ka vēderā viss sagriežas. Pagāja vēl desmit minūtes. Zēnu joprojām nebija. Jo ilgāk viņa gaidīja, jo vairāk sabruka viņas cerības un drosme.

„Man kaut kas jādara,” viņa beidzot nolēma. „Es taču nevaru gulēt stacijā visu nakti. Man pašai jādodas uz tantes māju.”

Izgājusi uz ielas, viņa paskatījās visapkārt. Šī vieta bija pietiekami pazīstama, taču šoreiz, kad viņa te stāvēja viena, viss izskatījās citādāk, un viņa jutās kā ļoti mazs cilvēciņš ļoti lielā un biedējošā pasaulē. Pirmo reizi dzīvē viņa bija pilnīgi viena naktī lielpilsētā uz ielas. Jana brīnījās, kāpēc gan vilciena stacijai jāatrodas vistālākajā, tumšākajā un atbaidošākajā pilsētas nostūrī. Rupji vīrieši stāvēja kaut kur uz ietves un klaiņoja pa tumšiem stūriem. Kad viņa centās saņemt visu drosmi, lai izkļūtu no šīs drūmās vides, kāds piedzēries vīrietis streipuļodams tuvojās meitenei. Jana zināja, ka viņai jātiek ārā no šīs briesmīgā murga par katru

cenu. Tā nu viņa sāka iet prom pa ielu, cik vien ātri varēja. Ar katru soli Jana juta, ka viņas kājas kļūst smagas kā svins. Viņu pavadīja ļauni skatieni un vīpsnājoši smīni. Tad pēkšņi meitene atcerējās, ka mājās tieši šobrīd ir ģimenes svētki. Iespējams, mamma tieši šajā brīdī lūdz par viņu. „Ak Dievs!” Jana sauca savā sirdī. „Aizved mani prom no šīs briesmīgās vietas. Lūdzu, sūti eņģelus mani pasargāt!”

Negaidot nez no kurienes samulsušās Janas priekšā parādījās ļoti patīkama izskata, labi ģērbies jauns vīrietis. „Jaunkundzīt, tev ir ļoti smags grozs,” viņš smaidot uzrunāja.

Jana vēroja vīrieša seju, kurā staroja laipnība un labsirdība. Bailes nomainīja pārsteigums. Ko gan šāds cilvēks dara naktī Fronta ielā?

„Vai atļausi man nest tavu grozu?” viņš laipni jautāja Janai. Nu meitene atkal sabijās. Ko darīt? Ar piespiešanos viņa izmocīja atbildi: „Nē, paldies. Ļoti labi varu tikt galā pati.”

Neteikdams vairs ne vārda, jaunais vīrietis gāja dažus soļus Janai pa priekšu. „Vai viņš mani nekad neatstās vienu?” Janu vajāja satrauktas domas. Tā viņi gāja vēl kādus divus trīs kvartālus. Katrā solī Jana lūdza Dievu. Pēc brīža, nogriežoties no Fronta ielas, viņi nonāca labākā pilsētas daļā, kur dzīvoja tante Elēna.

Dažbrīd jaunais, laipnais vīrietis bija pilnīgi kluss, dažbrīd viņš pie sevis dangoja kādu melodiju; tā likās jaukā, kādu Jana jebkad bija dzirdējusi. Pamazām viņas bailes atkāpās. Iespējams, šādā veidā Dievs bija atbildējis viņas lūgšanu. Varbūt Viņš bija licis šī jaunā cilvēka sirdī domu pavadīt Janu līdz mājai? Grozs ar katru soli kļuva arvien smagāks un smagāks. Varbūt būtu pavisam droši to uzticēt jaunajam vīrietim?

Nu jau viņi iegriezās Elēnas tantes ielā, aizgāja līdz vārtiņiem. Tur jaunais vīrietis pagriezās, vēlreiz paskatījās uz Janu, un tad pēkšņi viņa tur vairs nebija. Jana skatījās visapkārt laternu izgaismotajā ielā. Meitene tik tikko spēja noticēt tam, ko redzēja viņas acis – iela bija pilnīgi tukša un viņas pavadonis bija pazudis.

Tajā brīdī viņa saprata, kas īsti noticis – Dievs tiešām bija atbildējis viņas lūgšanu un burtiski atsūtījis eņģeli; jo kā gan cilvēks varētu tā pēkšņi parādīties un izzust, kā bija noticis ar šo vīrieti. Jana iedomājās tā laipno, labsirdīgo seju. To viņa atcerēsies visu savu mūžu.

Pavisam vēlu naktī Janu pamodināja tante Elēna un zēni. Viņi bija neparedzēti aizkavēti pilsētā tieši tad, kad pienāca Janas vilciens. Viņi bija arī ļoti nobažījušies par Janu un no sirds priecājās, atraduši viņu mierīgi gulam gultā.

„Cik jauki, ka jūsu mājas atslēgas bija tai pašā slepenajā vietā,” Jana smiedamās sacīja. „Man nebūtu visai ērti gulēt uz lieveņa paklāja!”

Meitenes domas kavējās pie nule piedzīvotā brīnuma un apziņas par to, cik ļoti viņa varēja uzticēties Dievam. Protams, viss bija jāizstāsta Elēnas tantei un brālēniem. Un tad viņa atkal laidās dziļā, veselīgā miegā ar drošu pārliecību, ka Dievs pasargā un palīdz Saviem bērniem, kad viņi nonāk grūtībās.

(No grāmatas “Angel Stories 3”, tulk. Inta Priede)

No 29. jūlija līdz 5. augustam Talsos norisinājās evaņģelizācijas nometne IMPACT (tulkojumā no angļu valodas tas nozīmē “atstāt iespaidu”). Uz šo pasākumu kopā sabrauca apmēram 30 jaunieši no visas Latvijas, pieci lietuvieši un divi Eiropā dzīvojoši brazīlieši. Pasākuma laikā jaunieši apciemoja cilvēkus viņu mājās, praktiski palīdzēja pilsētā, ravējot ielas, devās uz pansionātiem, piedalījās veselības, bērnu un Bībeles izpētes aktivitātēs pilsētā, organizēja “Ģimeņu skrējieni”, kas bija kā orientēšanās pilsētā un kurā piedalījās 17 komandas, lielākā daļa bija tieši pilsētas iedzīvotāji, kuri pēc tam sniedza pozitīvas atsauksmes un bija priecīgi pēdējā aktivitāšu punktā kopīgi veidot savas ģimenes “Vērtību salātus”.

Šis bija jau sestais IMPACT Latvijā. Atskatoties uz iepriekšējiem gadiem, ir skaidri redzama Dieva vadība, izmainītas dalībnieku dzīves, piedzīvojumu stāsti un sajūta, ka esi nokļuvis mazās Debessīs. Arī šis gads nebija izņēmums. Jēzus reiz teica: “No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jņ. 13:35) Bija tik skaisti redzēt dalībnieku labprātību, rūpes vienam par otru, prieku, apskāvienus, sirsnību un veselīgu humoru. Dažbrīd nogurums bija tik liels, ka šķita – dalībnieki aizmigs stāvus, tomēr, kad vajadzēja kaut ko izdarīt vai palīdzēt, tie nogurušām acīm pasmaidīja un teica: “Es to izdarīšu.” Apmācībās dalībniekiem Inga Šļakota IMPACT salīdzināja ar frontes līniju. Šeit mēs esam, lai kalpotu, lai darītu labāko. Šeit mums jāatdod savi labākie spēki, lai varētu būt vislielākā svētība ikvienam, ko sastopam.

Pirms IMPACT es daudz domāju, ko šis pasākums var mainīt, ietekmēt, kāda ir tā jēga. Mana lūgšana bija, lai IMPACT laikā, dalībniekiem izejot pilsētas ielās, tiktu nests prieks, dziedināšana un rūpes. Gluži kā pēc sastapšanās ar Jēzu, kad Viņš staigāja pa šo zemi – lai izsalkušie tiek paēdināti, izslāpušie padzirdīti, kailie apģērbti un tie, kam nepieciešama dziedināšana, dziedināti. Pāri visam – lai visur, kurp ejam, plūstu mī-

lestība. Tieši to mēs piedzīvojām. Aktivitātēs pilsētā dalībnieki lūdza, runājās, smējās, raudāja kopā ar pilsētas iedzīvotājiem. Daži izstāstīja sāpes, kas bija krājušās gadiem, daži pēc ilga laika saņēma apskāvienus, daži pirmo reizi pētīja Bībeli (daži dalībnieki pirmo reizi pasniedza Bībeles stundas), saprotot un ieraugot, cik tas patiesībā ir aizraujoši. Arī dalībnieki mācījās vispirms klausīties, rūpēties un pieņemt ikvienu tādu, kāds viņš ir, neprasot mainīties. Kad cilvēki to redzēja un saprata, pēkšņi paši gribēja zināt vairāk gan par Bībeli, gan par to, kas esam, kam ticam, kāpēc mums rūp. Apmēram pusei dalībnieku šī bija pirmā nopietnā evaņģelizācijas pieredze, bija skaisti redzēt, kā viņi ierauga, ka paties prieks iegūstams kalpošanā un citu smaidā.

Vēl kāda mūsu komandas lūgšana bija, lai notiek Dieva prāts ne mazāk, kā Viņš paredzējis, jo cilvēks, ieraugot Dieva plānu, mēdz nobīties un nenodot visu sevi vai uzstādīt pārāk zemu mērķus. Bet mēs negribējām arī vairāk, kā Dievs ieplānojis, jo reizēm cilvēks grib izcīnīt to, kas viņam šķiet pareizi, pielikt klāt to, kas nav vajadzīgs. Man šķita, ka tā noticis ar praktisko darbu, jo, to meklējot, durvis visu laiku vērās ciet, tikai pašā IMPACT laikā mēs uzzinājām, kas vispār būs jādara. Pilsētas dome iedeva ravēt mazu, pavisam nomaļu ieliņu, tā vien šķita, ka te nu esam iejaukušies pašu spēkiem. Ne tāpēc, ka darbs būtu necils, bet tāpēc, ka šķita – tas beigās dabūts izmocīti, tāpat vien, bez īsta mērķa un jēgas, jo gana daudzi palīgi bija nepieciešami arī telšu celšanā un aktivitāšu reklamēšanā pilsētā. Tomēr tieši uz turieni Dievs aizveda meiteni, kuru dalībnieki uzaicināja uz aktivitātēm pilsētā; tur viņa sastapās ar jauniešiem, izstāstīja savas sāpes, kā dalībniecē pievienojās uz visu atlikušo IMPACT un turpina kontaktēties, kā arī nākt uz draudzi vēl tagad. Pēc IMPACT viņa rakstīja: “Klausījos savu pirmo Bībeles stundu, kura mani aizrāva un tiešām man patika, vēlos vēl kādu. Es TIEŠĀM esmu pateicīga Dievam, es zinu, ka viņš dara brīnumainas lietas, taču tas, kā es nonācu šajā nometnē, tiešām bija kaut kas īpašs, tas man paliks atmi-

ņā uz visu mūžu. Es tagad vēlos uzzināt daudz ko jaunu par Dievu un sekot Viņam, vēlos rādīt un stāstīt arī pārējiem, taču man vēl nav tik lielas drosmes.”

Arī nākamajā dienā meitenes sastapa kādu vīrieti, kurš vēlāk pievienojās uz vakara sanāksmi. Dievs zina, ko dara, un vada tieši tur, kur mums ir jābūt, ja vien esam ar atvērtām sirdīm.

Šogad mūs iedvesmoja runātājs no Norvēģijas Džeisons Harals. Rīta sanāksmēs viņš runāja par adventistu vēsturi, savukārt vakarā salīdzināja visus četrus evaņģēlijus par notikumiem Kristus pēdējās dienās uz zemes. Dalībniekiem bija arī mājasdarbi, kuros jāsalīdzina kāds notikums visos četros evaņģēlijos un jāizveido kā vienots stāsts. Džeisons mums palīdzēja Kristu ieraudzīt no jauna un atklāt detaļas, kuras nekad nebija pamanītas. Parasti ir tā, ka atbrauc ārzemju runātājs un iedvesmo savus klausītājus, šoreiz tas nebija viss. Dieva žēlastībā arī pats Džeisons tika iedvesmots vairāk nekā cerēts un gaidīts. Viņš tik ļoti tic Latvijas jauniešu un draudzes potenciālam, ka šobrīd viņš ir gatavs darīt visu, kas ir viņa spēkos, lai turpinātu mūs atbalstīt un turpināt iesāktu. Džeisons savu pieredzi Latvijā apraksta šādi: “Latvijā es biju pirmo reizi. Kopš biju IMPACT kā runātājs, es šo pasākumu ieredzēju jaunā, unikālā perspektīvā. Es redzēju degošu jauniešu grupu, kura ir sajūsmināta par misiju, vēlas izkāpt no savas komforta zonas, lai svētītu ikvienu satikto cilvēku. Es redzēju jaunus adventistus, kas pirmo reizi pasniedza Bībeles stundas gan jauniem, gan veciem pilsētas iedzīvotājiem, kur viņi ieguva jaunus draugus un bija gatavi viņiem kalpot pat līdz vēlai vakara stundai. Es redzēju Talsu iedzīvotājus, kuri sākumā piesardzīgi apmekēja teltis, bet vēlāk kopā ar mums pavadīja vairākas stundas un nāca vēl nākamajā dienā. Es redzēju šos pašus jauniešus aizrautīgi klausāties gan par mūsu draudzes vēsturi, gan pētot Bībeli par Kristus pēdējām dienām uz Zemes. Es redzēju viņus dzīvojam šaurās telpās matraci pie matrača, dalām vienu dušu uz visiem, katru dienu dodam labāko, smagi strādājam par spīti samērā mazajam

miega daudzumam, tomēr nedzirdēju sūdzēšanos, strīdus un ķildas. Pēdējā IMPACT dienā vairāki dalībnieki vēlējas kristīties, kā arī daudzi gribēja nodot savu dzīvi pilna laika kalpošanai, lai kur arī atrastos ikdienā. Mani aizkustināja tas, ko redzēju Latvijā. Es nezinu, vai arī jūs to redzat, bet es ticu, ka Kungs redz lielu potenciālu Latvijas draudzē un Viņš jau dara lielas lietas caur jauniem cilvēkiem. Es ar nepacietību gaidu, ko Dievs darīs nākotnē.”

Kristīne Kiršteine no Talsu draudzes

IMPACT piedalījās, jo vēlējos izjust prieku, kādu sniedz sludināšana. Šī bija mana pirmā reize evaņģelizējot un biju satraukta, taču tas bija patīkams satraukums, jo tas bija kas tāds, ko no sirds vēlējos darīt. Šai laikā satiku vairākus atvērtus cilvēkus, kuri bija gatavi klausīties un iesaistīties piedāvātajās aktivitātēs, taču mani iedrošināja arī tie, kuri bija noliedzoši. Manī nekavējoties radās ziņkārība. Vēlējos uzzināt, kādēļ viņiem ir šādi uzskati. Bieži cilvēki nevēlējas atvērties, tomēr bija sarunas, kurās palēnām iepazinu šos cilvēkus un uzzināju iemeslus viņu uzskatiem. Jutos ļoti labi, runājot ar cilvēkiem, jo man bija iespēja viņiem pastāstīt ko tādu, ko daudzi nezināja, un likt aizdomāties par lietām, kuras nebija apsvēruši. Bieži jutu, ka vārdi, kurus saku, nenāk no manis, bet gan kāds tos saka caur mani. Tā bija brīnišķīga sajūta un ceru, ka manu prieku izjuta arī tie, ar kuriem runāju. Pēc šīs nedēļas nonācu pie secinājuma, ka Dievs var darboties caur katru, un ir apbrīnojami izjust Viņa spēku un mīlestību. Manuprāt, ir svarīgi neturēt sevī vēsti, kura var piepildīt tos, kuri jūtas tukši, un dot iemeslu būt priecīgam pat visgrūtākajos brīžos.

Sindija Kiršteine no Talsu draudzes

Mēs gandrīz visas nedēļas garumā devāmies pilsētas ielās, lai caur dažādām aktivitātēm sludinātu par Dievu. Es personīgi biju pārsteigta par tik lielu cilvēku atsaucību. Cilvēki bija ļoti ieinteresēti klausīties un uzzināt Dieva labo vēsti. Īpaši lielu

gandarījumu un sirds siltumu es ieguvu sabatā, koncertā Lau-
cienes pansionātā. Mani pārņēma neatkārtojamas sajūtas, re-
dzot pansionāta iemītnieku smaidus un pat prieka asaras. Dievs,
bez šaubām, bija ar mums visas nedēļas garumā. Vārdi nespēj
izteikt to prieku un gandarījumu, kādu es guvu, piedaloties šajā
pasākumā. Redzēt, kā cilvēku sirdis piepildās ar mīlestību, prie-
ku un siltumu, kas tika izstarots no visiem šīs nometnes dalīb-
niekiem, bija vienreizēji. Šī nometne bija milzīga svētība gan
man kā dalībniecei, gan arī Talsu pilsētai. Es jutu, ka šīs nedēļas
laikā vēl vairāk iemīlēju Dievu. DIEVS IR LABS!

Sandis Kaimiņš no Cēsu draudzes

IMPACT pieredze ir kas tāds, ko īsti nevar aprakstīt vārdos, šī
Dieva klātbūtne, ko es pieredzēju, atrodoties Talsos, ir netica-
ma un nekur citur neko tādu neesmu sajutis.

Dievs ar mums strādāja ik brīdī. Kādas spilgtas atmiņas man
ir no veselības *expo*, ko rīkojām brīvā dabā Talsu parkā. Elek-
trības iegūšanai mēs izmantojām generatoru, kas ļoti labi kal-
poja *expo* pirmajā dienā, toties otrās dienas atklāšanā ar to bija
kādas problēmas, nebija iespējams to palaist. Saprotot, ka nav
nekā, ko mēs varam darīt, lai generatoru salabotu, mēs zemo-
jāmies Dieva priekšā lūgšanā, pēc lūgšanas, mēģinot palaist
aparātu vēlreiz, tas uzreiz bez jebkādām problēmām iedarbo-
jās un ļāva mums pildīt savus pienākumus veselības *expo* iz-
stādē. Pēc šādas uzklautas lūgšanas gribas tikai slavēt Dievu
un pateikties par Viņa bezgalīgo mīlestību. Visa IMPACT ga-
rumā Dievs mums parādīja Savu klātbūtni un mīlestību. Viņš
mums palīdzēja ikkatrā brīdī un arī runāja uz Talsu iedzīvotā-
jiem caur katru no mums.

Anna Rozenberga no Rīgas

Kas ir vispamanāmākās lietas, ko man deva IMPACT? Pirmais
ko pamanīju – ir pieaugusi mana vēlme lasīt Bībeli. Man gribas
pētīt, izprast, salīdzināt un mācīties no galvas rakstuvietas... Arī
manas lūgšanas ir kļuvušas dzīvākas. Lūdzot gadās ieiet rutīnā,
lūgšanu no lūgšanas bieži tiek pieminētas vienas un tās pašas
lietas vienos un tajos pašos vārdos, un lūgšanas jau sāk kļūt da-
ļēji automātiskas. Tagad es cenšos atrast jaunus veidus un vār-
dus, kā slavēt, nožēlot, lūgt un pateikties. Tas mudina arī lūgša-
nas laikā vairāk koncentrēties uz Dievu, vairāk apdomāt vārdus,
ko izsaku, un lūgšana kopumā veidojas kā patiešām personīga
saruna ar savu Debesu Tēvu. Iepriekš daudz reizes esmu lieci-
nājusi, kā arī pasākumu ietvaros uzrunājusi cilvēkus uz ielas, lai
stāstītu par Dievu, bet vienmēr, to darot, esmu jutusies neērti.
Pēc IMPACT man šādu problēmu nav nedz draugu lokā, nedz
negaidītās sarunās, kuras Dievs man ir devis ar nepazīstamiem
cilvēkiem uz ielas. Nedēļu pēc IMPACT mani Rīgas centra par-
kā uzrunāja trīs jaunieši, kuri paši ir kādas draudzes pārstāvji un
ļoti dedzīgi savos uzskatos. Šie uzskati nesakrīta ar mani, un
es arī ātri sapratu, ka saruna nekur nevirzīsies. Mana automā-
tiskā reakcija, pat nedomājot, bija piedāvājums tepat uz vietas
kopīgi pielūgt, lai Dievs mūs visus vada pie patiesības. Pirms
IMPACT es nekad nebūtu uzdrošinājusies šādu piedāvājumu
kādam izteikt sabiedriskā vietā.

Brigita no Lietuvas

IMPACT Latvija bija pirmais šāda tipa pasākums, ko apmeklē-
ju. Dieva brīnums jau bija tas, ka varēju tur piedalīties. Iespē-
jams, jūs pazīstat sajūtu, kad ir liela vēlme un degsme kaut kur
būt, bet trūkst līdzekļu, lai tur nokļūtu. Dievs mani apgādāja
ar visu nepieciešamo, jo man to vajadzēja piedzīvot. Pirmo
iespaidu uz mani atstāja jaunieši. Es vēl nekad nebiju redzē-

jusi tik Dievam nodevušos jaunus cilvēkus. Mēs visi viens
otru iedvesmojām. Aktivitātes bija ļoti dažādas, un mums bija
iespēja tajās visās piedalīties. Biju priecīga kalpot ar saviem
talantiem. Tas bija izaicinoši, bet bezgala svētīgi, es daudz ko
iemācījos.

Es nevaru visu aprakstīt vārdos, bet nekad neaizmirsīšu drau-
dzīgos, izpalīdzīgos latviešus, rīta kopīgās lūgšanas, Sabata
iesākuma vakariņas ar skaisti uzklāto galdu, lampiņām. Ne-
kad neaizmirsīšu kādu fantastisku mirkli ģimeņu skrējienā,
kad sāku runāt ar vienu vīrieti zīmju valodā; tā katrā valodā
atšķiras, tomēr mēs sapratām viens otru, es tam nespēju noti-
cēt. Dievs bija un vienmēr ir ar mums.

Īpašu paldies vēlos teikt Talsu draudzei, kuras draudzes locekļi
aktīvi piedalījās evaņģelizācijā aktivitātēs pilsētā, palīdzēja ar
ēdināšanu un telpām gulēšanai, par sirsniību, aktīvu iesaisti un
visām pārējām lietām, ko ziedoja un palīdzēja. Liels paldies
arī Latvijas draudžu savienībai un Baltijas ūnijai par finansiālo
atbalstu un uzticību, kā arī liels paldies ikvienam, kurš lūdza,
domāja vai atbalstīja mūs tik daudz un dažādos veidos. "Dvēsele,
kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un, kas bagātīgi veldzē
citus, arī pats kļūs veldzēts." (Sal. pam. 11:25)

Pēc IMPACT, iesaistot dalībniekus, vēlamies turpināt rūpēties
par Talsu draudzi un vēl kādu, kas ir izteikusi vēlmi pēc jau-
niešu palīdzības un iesaistes. Mūsu šī brīža lūgšana ir, kaut
jaunieši tiktu iesaistīti misijas darbā visa gada garumā, kā arī
draudzes būtu atvērtas un arī būtu daļa no misijas. Daudzi
saka, ka jaunieši pabeigs darbu pirms Kristus Otrās nākšanas,
bet kā gan tas būs iespējams bez draudzes palīdzības, iesaistes
un atbalsta? Mēs gribam strādāt kopā plecu pie pleca, katrs
draudzes loceklis ir dārgs un vērtīgs instruments Dieva rokās,
tā ir mūsu pārliecība un ticība.

Un tas vēl nav viss. Bija kāda dalībniece, kas nonāca IMPACT
pavisam nejauši, bet beigās tika ierauta kalpošanā pilnīgi, ļoti
daudz palīdzot komandai. Skatoties uz notiekošo, domājot par
nākotni, par pēctecību pēc šī pasākuma, Dievs deva viņai un
vēl daudziem citiem vēlmi un degsmi kaut ko darīt. Šķiet šim
visam būs Dieva veidots un plānots turpinājums. Aicinu jo de-
dzīgi lūgt par jauniešiem un draudzi Latvijā. Šķiet, Dievs ir
visu ņēmis savās rokās un mēs varam būt tikai no sirds patei-
cīgi, ka mums ir iespēja to visu vērot un redzēt. Dievs ir labs!

Jana Jansone

Dievs ir svēts

Krū: Zini ko, Krā, es šodien esmu kļuvis daudz gudrāks, nekā biju vakar!

Krā: Patiešām? Kas tā ir par gudrību, kuras tev vakar vēl nebija?

Krū: Esmu uzzinājis vēl kaut ko par DIEVU!

Krā: Interesanti, kas tas ir?

Krū: Atceries, vakar mēs redzējām tos puikas kaimiņtantiņas Čiepiņas dārzā?

Krā: Ā, tos, kuri līda pa sētas spraugu čiept ābolus?

Krū: Jā, jā, tos pašus!

Krā: Īstenībā viņi pilnīgi mierīgi varēja Čiepiņai tos ābolus arī palūgt, vai ne? Viņa ir ļoti lieliska večiņa, droši vien būtu labprāt pielasījusi kaut pilnu spaini ar āboliem! Ar tiem piebirusi visa zeme!

Krū: Jā, to tur ir miljoniem! Bet tiem puikām vajag obligāti čiept!

Krū: Nesaprotu, kāds, brālīt, tam sakars ar DIEVU?

Krū: Ļoti nozīmīgs! Viens no puīšiem, nu tas, Jēkabs, atceries, kas palīdzēja Čiepiņai laistīt dārzu, kad bija uznācis lielais sausums...

Krā: Protams, atceros gan sausumu, gan Jēkabu! Viņš mani sauca par smalko vārnu meitiņu un cienāja ar zemenēm, kuras Čiepiņa viņam iedeva par palīdzēšanu!

Krū: Tad nu Jēkabs teica, ka neiešot ābolus zagt kopā ar pārējiem puikām.

Krā: Ļoti prātīgi.

Krū: Es ar' tā domāju, bet pārējie puikas sāka viņu

apsaukāt par "svēto". "Lai jau nenāk ar mums kopā! Lai tēlo svēto!" – tie nicīgi uzsauc Jēkabam un viens aiz otra iespraucās dārzā.

Krā: Tu vēl, Krū, mēģināji viņus aizkavēt. Ķērcot lidinājies virs zēnu galvām.

Krū: Labi, ka pēcpusdienā satiku Vilni. Pajautāju viņam, ko īsti nozīmē vārds "svēts", "svētais"? Man pašam likās, ka šie vārdi pieder vienīgi DIEVAM!

Krā: Man arī šķiet, ka neviens cilvēks taču nav svēts, vienīgi DIEVS pats.

Krū: Pastāstīju Vilnim par Jēkabu un to, kā puikas viņu apsaukāja. Vilnis pasmaidīja un teica, ka viņš būtu laimīgs, ja kāds viņu tā nosauktu, bet patiesībā svēts, patiešām, ir vienīgi DIEVS. DIEVS ir šķirts no visa ļaunā.

Krū: Tad es atcerējos to stāstu par Mozu, kad viņš tuksnesī redzēja degošu ērkšķu krūmu, kurš dega varenās liesmās, un tomēr nesadega.

Krā: No šī krūma ar Mozu runāja DIEVS. VIŅŠ sacīja Mozum, lai viņš novelk savas kurpes, jo zeme, uz kuras viņš stāv, ir svēta zeme. Tas laikam nozīmē to, ka tur, kur ir DIEVS, tur ir svētums.

Krū: Vilnis sacīja, ka visas DIEVA īpašības – VIŅA mīlestība, gudrība, spēks apvienojās šajā vārdā "svēts"! VIŅŠ ir varens! Debesu Majestāte!

Krā: Reiz lasīju Bībelē, ka cilvēki ir radīti pēc DIEVA līdzības. DIEVS tos radījis, lai arī viņi būtu svēti, atbrīvoti no visa ļaunuma. Nezinu gan, vai kāds

cilvēks tāds var kļūt?

Krū: Man šķiet, ka varbūt var arī. Tikai tad ir, patiešām, jābūt ļoti labam DIEVA draugam!

Krā: Draugi parasti viens otram uzticas, pastāsta savus noslēpumus, runājas, vārdu sakot, pavada kopā daudz laika!

Krū: Vilnis pastāstīja – tikai tāpēc, ka JĒZUS ir svēts, bez vainas un grēka, VIŅA nāves dēļ nesvētie var kļūt svēti. Tas ir DIEVA brīnums, kura rezultātā pazuduši, bezcerīgi grēcinieki tiek pārveidoti par taisnajiem!

Pats DIEVS ir teicis cilvēkiem: **Topiet svēti, tāpēc ka**

Es, Tas Kungs, jūsu Dievs, esmu svēts!”

Krā: Nav neviena tāda, kāds ir VIŅŠ, vai ne?

Krū: Vilnis pastāstīja, ka reiz Anglijas karaliene sacījusi – viņa gaidot to brīdi, kad viņa varēs savu

kroni nolikt pie ķēniņu ķēniņa JĒZUS kājām!

Debesīs eņģeļi pielūdz un slavē Visuvareno DIEVU un sauc:

“Svēts, svēts, svēts esi TU, DIEVS!

Krā: Cik gan vairāk cilvēkiem būtu jābūt pateicīgiem un laimīgiem, ka Pats Svētais DIEVS tos mīl, glābj no ļaunuma un sauc par saviem bērniem!

Svētais DIEVS, kas radījis debesis un zvaigznes, uztur pasauli pasaules, īpaši **sargā un mīl arī tevi!**

**Atšifrē trūkstošos vārdus, kas uzrakstīti
spoguļrakstā. Ja neizdodas atšifrēt,
paliec zem vārdiem spoguļīti un nolasi
spoguļattēlu.**

Serafi lidinājās pār Viņu, tiem bija katram _____ spārni:

2 E 2 I

ar _____ serafs apsedza savu _____, ar diviem

D I A I E W

A V I G U

savas _____, un ar diviem viņš _____.

K A 7 A 2

L I D O 7 A

Tie nemitīgi _____ cits aiz cita šos vārdus:

2 A U C A

" _____, _____, _____ ir Tas Kungs Cebaots!

2 A E 1 2 2 A E 1 2 2 A E 1 2

Visa zeme ir pilna Viņa _____!"

G O D I B A 2

Šī ir rokasgrāmata aizņemtiem vecākiem un paraugs,
kāda var un kādai vajadzētu kļūt kristieša mājas dzīvei.
Šeit jūs atradīsit atbildes uz daudziem jautājumiem
un gudrības vārdus no Debesu Tēva.

Elena G. Vaita

Adventistu māja

legādāties iespējams
grāmatu centrā Rīgā,
Baznīcas ielā 12A